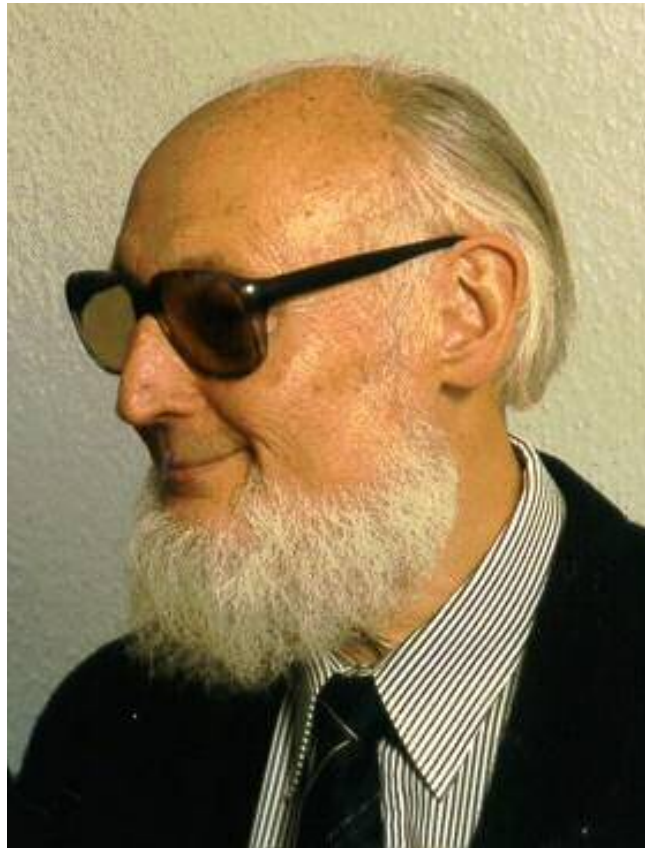
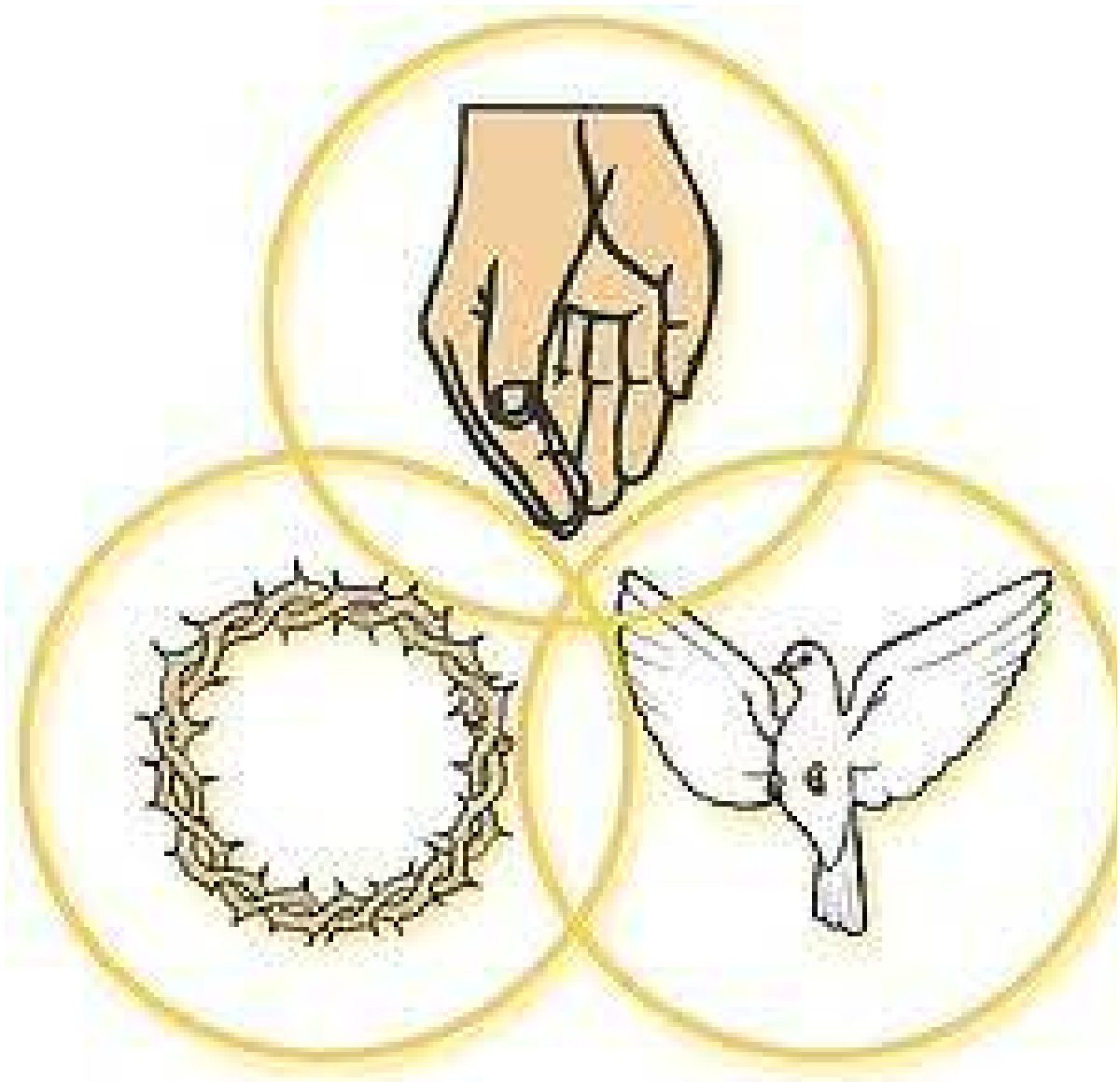

Inleiding tot een wetenschappelijke Theofanie

A Scientific Theophany

Manuel Halvelik

***Understand in order to believe,
believe in order to understand.***

(Saint Augustine)

PREFACE

The works of a truly great artist carry his typical style characteristics in such a way that they unmistakably refer to him, even though no name is mentioned. Therefore, if God really exists as a Triunity, the way Christians believe and proclaim, then his creation must necessarily show up this triple origin as a sort of watermark, at least where the foundations of the Universe are concerned.

The present study searches and finds precisely such a triple basis in strictly scientific context. Not only in just one place but in many places: in the microcosmos (quantum physics), in the macrocosmos (astrophysics and cosmology), in mathematics, why even in the Evolution of Life and in the **tele**ological development of human civilization.

Inversely, if such a triple foundation can be found, it will constitute a strong argument for the existence of God as a Triunity. This creates a totally new World-view, a new paradigm for the 21st century. The present worldview has torn God from his throne while putting Man on it and replaced the Ten Commandments by the Human Rights as a compelling norm for the whole of humanity. The disastrous consequences of this rebellion today are clear and worldwide, the crisis only goes from bad to worse.

Thus the new paradigm should be able to place God back in His rightful place and again bring order and hope in our worldwide chaos, although such a turnover will undoubtedly not succeed without a fierce struggle between advocates and opponents. A crooked heritage of ages — especially since the so called “Enlightenment” — has to be rebuilt from the bone. That is not a small thing. So many facets and laws of the universe are involved here, that we can give only a very short overview.

Readers who want to enter more deeply into the subject can consult my three slide presentations on DVD, obtainable in Dutch at FEL, Frankrijklei 140, 2000 Antwerp – retbutiko@fel.esperanto.be – telephone 03/234.34.00 at 15 Euro a piece.

VOORWOORD

De werken van een waarlijk grote kunstenaar dragen zijn typische stijkenmerken zodanig in zich, dat zij zonder meer naar hem verwijzen, ook al staat er geen handtekening bij. Zodoende, indien God werkelijk bestaat als een Drieëenheid, wat Christenen geloven en belijden, dan moet zijn schepping noodzakelijkerwijs dit watermerk in zich dragen; alleszins in de grondslagen van het Universum.

De onderhavige studie zoekt en vindt precies zulk een drievuldige grondslag in strict wetenschappelijke context. Niet zo maar op één plaats, maar op vele plaatsen: in de microcosmos (quantumfysica), in de macrocosmos (cosmologie), in de wiskunde, ja zelfs in de Evolutie van het Leven en in de **tele**ologische ontwikkeling van de menselijke beschaving.

Omgekeerd, indien deze drievoudig basis werkelijk te vinden is, vormt zij een sterk argument voor het bestaan van een Drievoudige Godheid. Dat scheidt een totaal nieuw Wereldbeeld, een nieuw paradigma voor de 21ste eeuw. Het huidige wereldbeeld heeft God van Zijn troon gestoten om er de Mens in te nestelen en heeft de Tien Geboden vervangen door de Rechten van de Mens, als dwingende richtlijn voor de gehele wereld. De rampzalige gevolgen daarvan beleven we tegenwoordig in overvloed, het gaat alleen maar van kwaad naar erger.

Zo kan het nieuwe paradigma in staat zijn om God weer terug te plaatsen op Zijn rechtmatige troon en weer orde en hoop te brengen in de wereldwijde chaos, alhoewel zoiets ongetwijfeld niet zal lukken zonder een hevige strijd tussen voor- en tegenstanders. Een scheefgegroeide erfenis van eeuwen – inzonderheid sinds de zogenaamde “Verlichting” – moet herzien worden tot op het bot. Dat is geen peulenschil. Er hangen zoveel facetten en wetmatigheden van het Heelal aan vast, dat hier slechts een zeer bondige inleiding kan gegeven worden.

Wie daar verder of dieper wil op ingaan, kan mijn dia-presentaties raadplegen op DVD, die verkrijgbaar zijn tegen 15 Euro per deel bij FEL, retbutiko@fel.esperanto.be, Frankrijklei 140, 2000 Antwerpen — telefoon 03/234.34.00

The Holy Name

EL → ALLAH

“I am”

The Tetragrammon

יהוה

“was + is + will be”

De Heilige Naam

Nochtans, vooraleer de Drievuldigheid aan te snijden, laten we eerst eens kijken naar datgene wat Hun **eenheid** vormt, zoals ook joden en islamieten de Godheid opvatten. Het Opperwezen kan namelijk niet anders zijn dan op en door zichzelf bestaand, eeuwig en alomvattend, eigenlijk zonder Tijd en zonder Ruimte; niet zoals wij die ervaren, maar een absoluut “zijn”, een pure Geest. Zo leert het de christelijke godsdienstwetenschap en zo aanvaardt het de gelovige.

Die absolute natuur komt, denk ik, wel best tot uiting in de Heilige Schrift, waar God zichzelf bekend maakt aan Mozes vanuit het brandende braambos. Wanneer deze laatste de opdracht krijgt de nieuwe Godheid bekend te maken aan zijn volk, de Hebreërs die leven te midden van een veelgodendom, net zoals ook elders in de toenmalige wereld, dan vraagt Mozes evident naar de naam van deze God. Een persoonsnaam is immers tegelijk een levensprogramma, zeker in die Oudheid. *Nomen est omen*. Denk maar aan de nieuwe naam Kefas, wat “steenrots” betekent, die Jezus gaf aan zijn hoofdapostel, Simon bar Jona.

Als antwoord krijgt Mozes alleen maar te horen: “**EL**”, iets wat we in het Nederlands ingewikkeld moeten vertalen als “Ik Ben Die Ben”. Tenminste, dat is de echte en wezenlijke betekenis van die Heilige Naam; niet de verdraaiing ervan tot “Ik ben er voor u”, welke het Modernisme ons wil aansmeren. Inderdaad is dat een naam die God alleen kan en mag dragen. Elk geschapen wezen is immers in ontwikkeling, het ontstaat, groeit op, en verdwijnt dan weer. Niet alleen levende wezens, maar evengoed de stoffelijke. Achteraf werd die godsnaam, zoals het hoort, een meervoud, **Elohim**, maar helaas interpreteren de joden dat als een *pluralis majestatis*, gewoon een stijlfiguur, niet letterlijk te nemen.

Ja, God alleen “**IS**”, zonder begin en zonder einde, de Eeuwige en de Alomvattende. Die Heilige Naam heeft de Islam gemaakt tot Allah. Tenslotte zijn de Israëlieten overgegaan tot de benaming **JHWH**, uitgesproken als Jahwe / Jehova, een benaming die liefst duizenden keren voorkomt in de Bijbel. Semitische volkeren schrijven alleen medeklinkers, hetgeen de juiste uitspraak vaak tot een probleem maakt. Het is weinig bekend, dat dit vierletterwoord, het zogenaamde Tetragrammon, eigenlijk precies dezelfde betekenis heeft als “EL”. Neem je de medeklinkers ervan twee aan twee, van rechts naar links, dan krijg je werkwoordelijke wortels, die duiden op het verleden, het heden, en de toekomst: was – is – zal zijn. Dus de Eeuwige, maar tegelijk ook de Alomvattende ! Wie ergens wil zijn moet er ook bij vertellen op welke plaats en omgekeerd; het ene gaat niet zonder het andere. Dat wil dus zeggen, dat er **buiten** God gewoon niets kan bestaan, noch in tijd noch in ruimte.

creatio ex nihilo ?

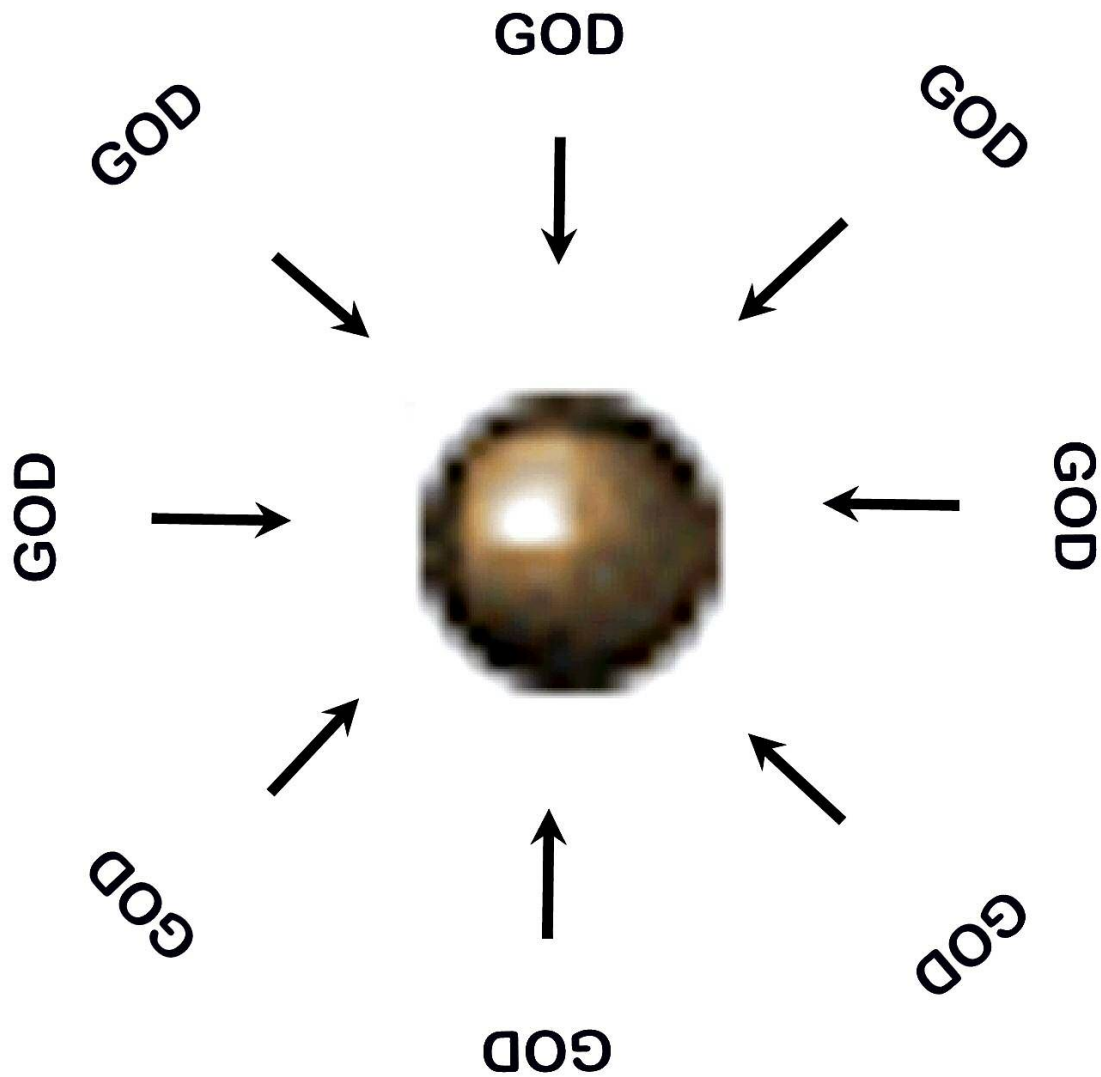

Schepping uit het Niets ?

Toen de apostelen over de toenmalige hen bekende wereld uitzwermden om overal de Blijde Boodschap te verkondigen van het komende Rijk Gods, kregen ze overal te maken met een bonte mengeling van geloof in allerhande goden en met diverse verhalen over het ontstaan van de wereld.

Inzonderheid was er de Griekse leer, dat in het prille begin een reusachtige wolk van onbepaalde stof bestond — de **Chaos** — waar de oergod **Chronos** — de Tijd — geleidelijk vorm aan heeft gegeven tot onze uiteindelijke wereld. Die leer moest stevig worden bekampt met woord en schrift. In het begin kon er immers alleen Jahwe / Jehova zijn geweest: een absolute en zuivere Geest, die eeuwig is en oneindig en die niets nodig had om de wereld te doen ontstaan. Puur door Zijn wil schiep Hij de wereld uit het Niets: **creatio ex nihilo**. In de christelijke theologie werd dat een vaste stelling, welke tot op de huidige dag gangbaar is — voor zover iemand nog een catechismus raadpleegt.

Evenwel schuilt hier onopgemerkt een venijnig addertje onder het gras ! Die voorstelling wekt namelijk in ons achterhoofd zowat het idee op van een goochelaar die op een podium staat en van op afstand een wit konijn tevoorschijn tovert uit zijn zwarte hoed. Dat is natuurlijk volkomen fout, aangezien God per definitie **alles** omvat en er buiten Hem dus ook geen enkele soort ruimte kan bestaan, ook al is die perfect ledig. Veeleer zouden de christelijke theologen de uitdrukking **creatio in Deo** moeten gebruiken: Schepping **binnenin** de Godheid !

Implosion of the Absolute Being

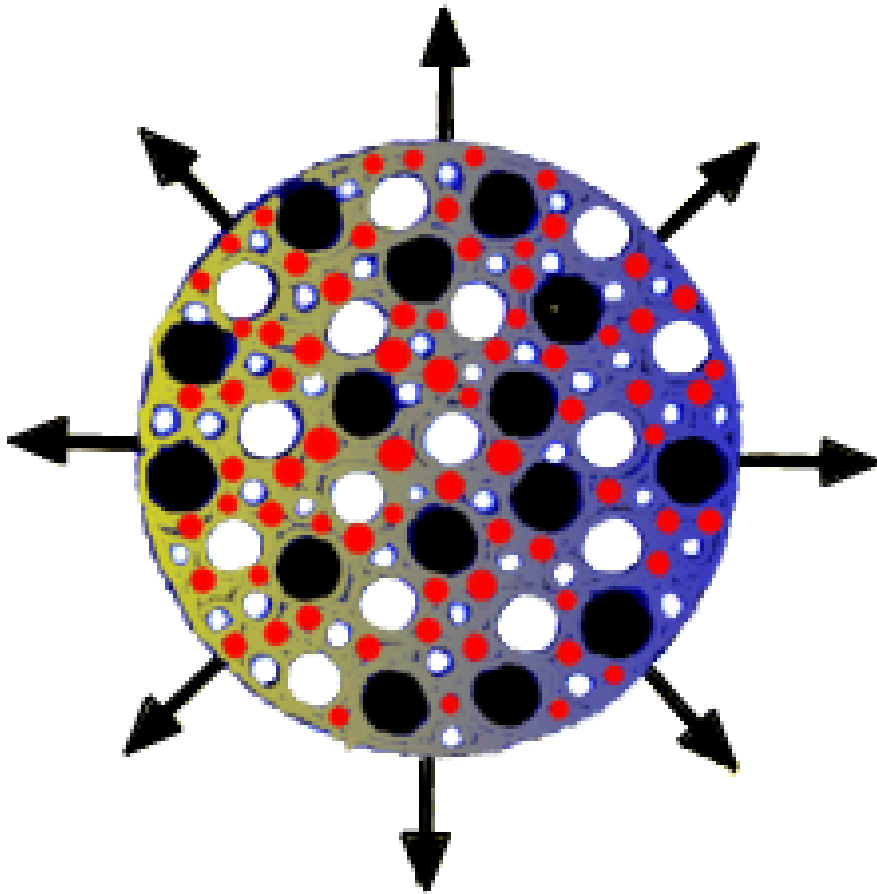
Schepping binnenin God

Dan ontstaat het Heelal als een soort van **implosie van het Opperwezen**, middenin zijn Hart, zodanig dat Hij ons van alle kanten omvat en zelfs doordringt. Het ware vergeefse moeite te trachten ons Heelal in gedachten te verplaatsen — honderd lichtjaren naar links of naar rechts, naar voor of naar achter. Steeds zal God zijn schepping omringen op dezelfde manier: oneindig en eeuwig in alle mogelijke richtingen.

Die implosie, dit zichzelf klein maken en stoffelijk, wordt dan meteen ook een wis en waarachtig **mysterie** in strikte zin: onbegrijpelijk voor het menselijk verstand, uitstijgend boven ons begripsvermogen. Hoe kan een **absoluut** perfecte geest, absoluut alomtegenwoordig, absoluut van eeuwigheid en in eeuwigheid bestaande, iets voortbrengen dat **niet** eeuwig is en niet oneindig zoals Hij? Iets dat steeds maar aan verandering onderhevig is. Want alles in deze schepping ontstaat, ontwikkelt zich en verdwijnt weer; niet alleen levende wezens, maar evengoed bergen en oceanen, planeten en sterren. Het enige verschil is de tijdsduur: enkele seconden of fracties van seconden voor het ene, minuten, dagen, jaren, eeuwen, geologische tijdperken van miljoenen jaren voor het andere.

Ik zal ongetwijfeld overkomen als een ketter, door te verklaren dat ik in de Heilige Drievuldigheid met de beste wil geen echt onbegrijpelijk mysterie kan ontwaren, uitstijgend boven het menselijk begripsvermogen, wat nochtans als een centraal geloofspunt wordt beschouwd. Er wordt immers niet verklaard, dat we staan voor drie goden tezamen in één god — wat joden en mohammedanen van het christengeloof denken — hetgeen werkelijk onbegrijpelijk zou zijn, maar wel dat we staan voor drie goddelijke Personen met één gemeenschappelijke Natuur. De missionaris van Ierland, Saint Patrick, toonde dit geloofspunt aan met een klaverblaadje bestaande uit drie blaadjes tezamen of één twijgje. Dat zijn inderdaad geen drie plantjes maar slechts één. Het klaverblaadje, de *shamrock*, is daardoor ook tot nationaal embleem geworden van dat land. Dus helemaal geen onbegrijpelijk iets. Daarentegen is, alleszins voor mij, de schepping van een onvolmaakte wereld door een absoluut volmaakte Schepper wel degelijk een mysterie, HET mysterie der mysteries. Over die mysterieuze schepping in de vorm van een oersfeer gaan we het nu hebben.

The Standard “Big Bang”

De Standaard Oerknal

Zo komen we terecht bij de fameuze Oerknal, de zogenaamde “Big Bang”, maar ditmaal regelrecht komende vanuit God, een domein dat alleen toegankelijk is voor de geïnspireerde menselijke geest, maar waar zelfs de meest verfijnde techniek verstek moeten geven

Alleszins staat ons niets in de weg om aan te sluiten bij de gangbare gedachte, dat alle materie van het Heelal ooit samengebald moet geweest zijn in een extreem compacte massa die in het verre verleden ontploft zou zijn om een nog steeds niet bekende reden. Een ontploffing moet namelijk verklaren dat alle sterrenstelsels van ons schijnen weg te vluchten, eender waar we kijken in de hemel, en hoe verderaf ook hoe sneller.

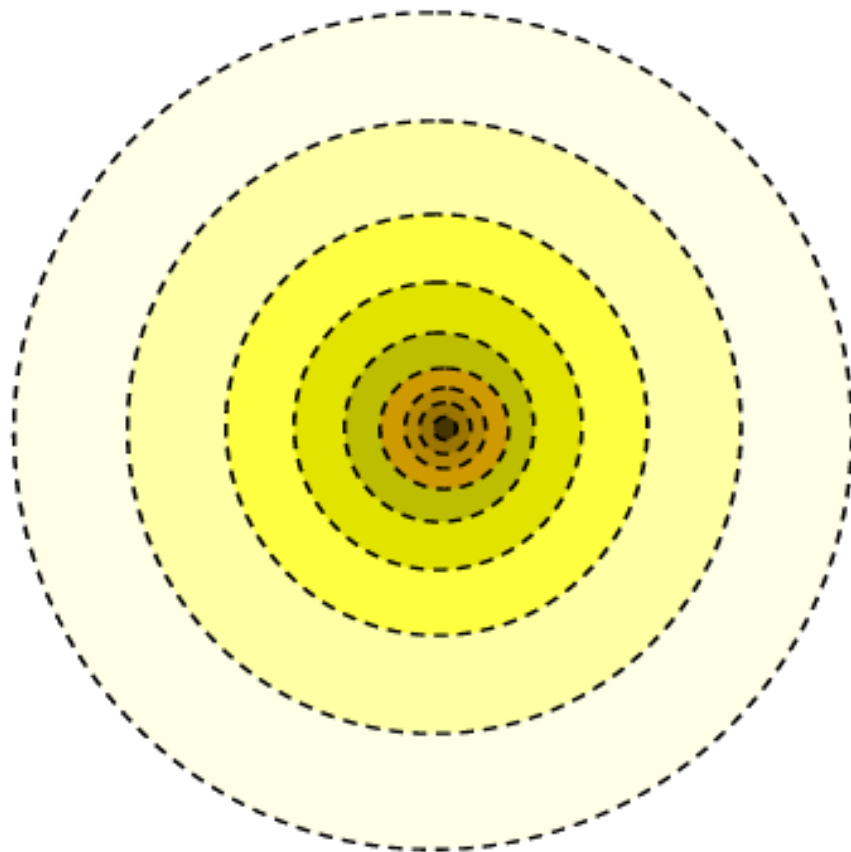
Dat is goed aanvaardbaar en begrijpelijk. Iets anders is echter de stelling dat die explosie zou moeten gebeurd zijn als een gigantische vuurbal met een hitte van miljarden graden. Die vooropgezette hitte moet namelijk verklaren waarom toen reeds zwaardere atomen konden bestaan dan waterstof, het meest eenvoudige scheikundige element, bestaande uit één proton en één elektron. Het gaat daarbij vooral om helium, tweede in de rij, waarvan men met zekerheid weet, dat er een kolossale hitte nodig is voor zijn ontstaan. Helium wordt namelijk tot in de verste uithoeken van het Heelal, dus tot in het verste verleden, aangetroffen naast waterstof. Evenwel biedt dit alles toch geen enkele helderheid waaruit of waarin die oorspronkelijke materie heeft kunnen bestaan.

De bijgaande klassieke afbeelding van het heelal als een elastische ballon gevuld met gekleurde knikkers, klein en groot, is natuurlijk maar een naïef vulgarisatiemodel, wat er zonder meer van uit gaat, dat de vele kerndeeltjes er al van de aanvang inzaten. Dat zouden dan kerndeeltjes moeten geweest zijn in een dusdanig compacte vorm, dat die vorm volkomen indruist tegen alle wetmatigheden van een atoom. Volgens vele kosmologen zou de explosie dan zijn teweeggebracht door een of andere toevallige fluctuatie tussen de reusachtige krachten die in deze oersoep moesten heersen.

Een klein gedeelte van de kosmologen ontwijkt die fantasiewereld, alhoewel die ogenschijnlijk is geruggesteund door ontzettend ingewikkelde berekeningen — *garbage in, garbage out*. Zij trekken daarom de lijn door tot een massa materie zonder enige inwendige structuur, het “**ylem**”. Denk erom: materie is energie en energie is materie, zoals Einstein ontegensprekelijk heeft aangetoond. Dat idee is alleszins logisch, maar biedt in het gangbare wereldbeeld geen enkele substantie en geen enkel proces waardoor die hechte massa zou moeten ontploffen.

Mijn voorstelling als implosie van de Godheid biedt meer uitkomst.

Logarithmic Layering of the Pristine Sphere

Spatial density of space growing weaker
and weaker from the center outward.

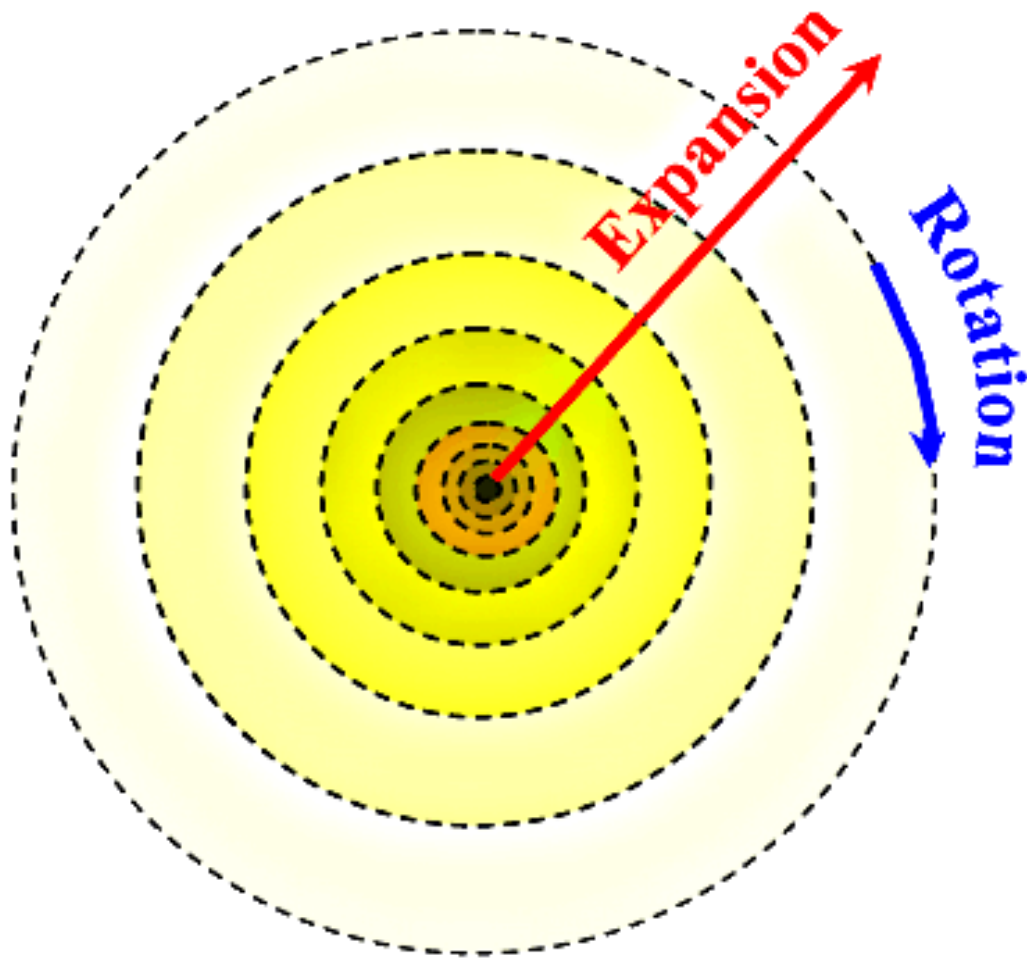
De exponentiële gelaagdheid van de Oersfeer

Aangezien de natuur van onze Schepper absoluut homogeen is en moet zijn, d.w.z. overal perfect gelijkmatig verdeeld en zonder grens, volgens ons menselijk redeneervermogen, zou men misschien verwachten dat ook de oersfeer overal gelijkmatig en met gelijke dichtheid tot stand zou zijn gekomen. Nietes ! We hebben wel een mooie **sfeer** van energie gekregen, die volgens menselijke maatstaven het meest perfecte meet-kundige lichaam is, net zoals de cirkel de modelfiguur. Maar haar beperktheid tegenover God is naar mijn mening nog het sterkst uitgedrukt doordat deze sfeer **gelaagd** was, dus niet homogeen, alhoewel mooi geleidelijk in de overgang van grote dichtheid in het centrum naar grote ijle aan de rand. Dat is dan haar manier om oneindig te zijn naar imitatie van de Schepper.

Ik leid daaruit dus af, dat die geleidelijke overgang in de massa logaritmisch van natuur was, compacter naar het centrum toe, ijler naar de rand toe. Dat is beslist al een belangrijke structuur voor de oersfeer die een grote weerslag zal blijken te hebben op het reilen en zeilen van onze Kosmos.

Mijn deductie zal misschien overkomen als intuïtieve speculatie, maar ze wordt wel duidelijk bevestigd door alle bekende energievelden in het universum: elektrische, magnetische, gravitationele. Al die velden hebben een dergelijke structuur. Denk bijvoorbeeld aan de valwetten. Als iemand uit een vliegtuig springt zonder valscherms, dan valt hij steeds sneller en sneller naar de aarde toe, gewoon omdat het zwaartekrachtsveld van onze Aarde zo gelaagd is.

Twofold Motion of the Pristine Sphere

Spatial Expansion coupled with Temporal Rotation

Tweevoudige beweging van de Oersfeer

Zo komen we bij de voornaamste nieuwigheid van mijn theorie, de revolutionaire stelling dat het Heelal niet alleen uitzet, maar dat het om zijn as draait. Dit principe heeft ontelbare gevolgen, zowel voor de microkosmos als voor de macrokosmos en dwingt tot complete herziening van de Wetenschap in het algemeen.

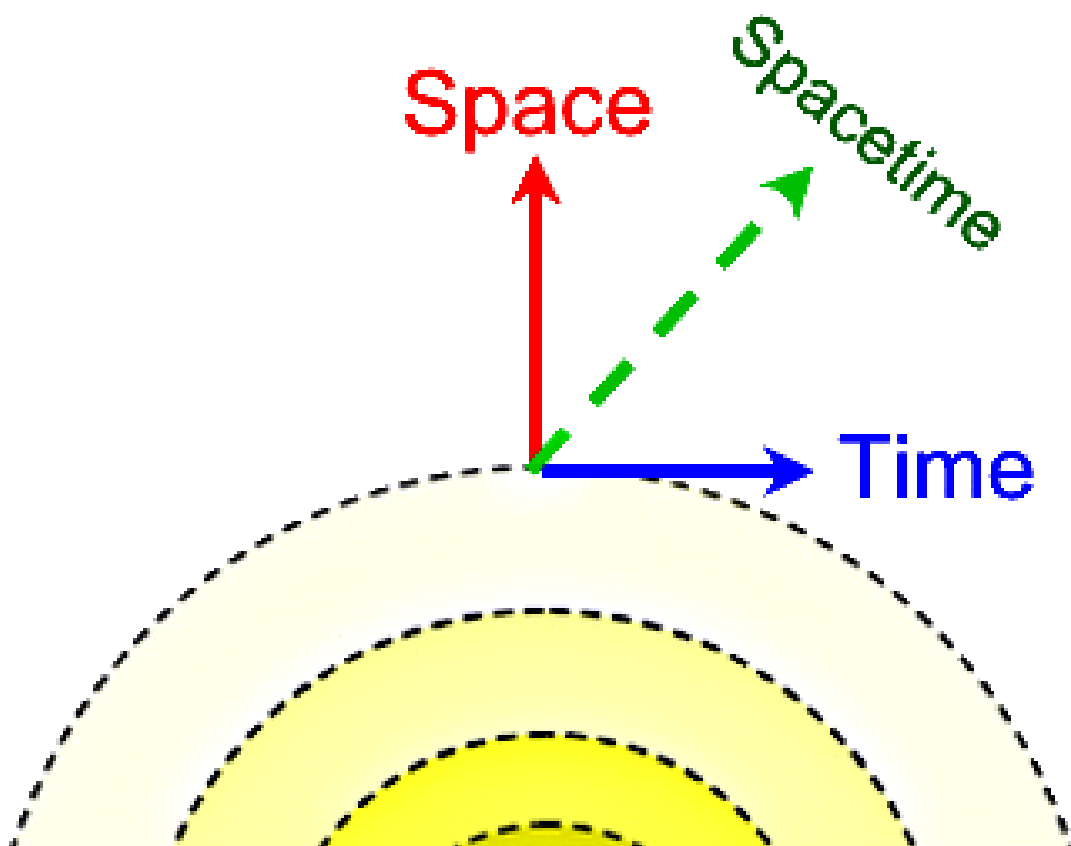
Het is eigenlijk verwonderlijk dat niemand, voor zover ik weet, ooit op die gedachte is gekomen of ze ernstig heeft genomen, terwijl nochtans draaien en wentelen ingebakken zit in alle stoffelijke structuren, van de allerkleinste tot de allergrootste. Elektronen draaien op zichzelf en rond de atoomkern, de Aarde draait om haar as, maar ook om de Zon, samen met alle andere planeten, het ganse zonnestelsel zwiept mee in de carrousel van ons Melkwegstelsel, dit op zijn beurt alweer in een groep van plaatselijke sterrenstelsels, enzovoort. Waarom dan niet ook het Heelal in zijn geheel ?

In feite is het zo, dat die dubbele heelalbeweging de aanzet en motor is voor al wat erbinnen gebeurt, maar daarover later.

Theologisch kunnen we de expansie beschouwen als een neiging om de goddelijke alomvattendheid na te streven; de wenteling kunnen we zien als een neiging om de goddelijke eeuwigheid na te streven. Dit zijn immers de twee grote kenmerken van de ene goddelijke Natuur. Zo is of was de Oersfeer door haar gelaagdheid als een figuurlijke door God samengedrukte spons die plots werd losgelaten en sindsdien steeds verder (tevergeefs) probeert om haar oorspronkelijke goddelijke omvang te her-winnen.

Nog een heel belangrijk gegeven is het feit dat uitzetten en omwentelen niet afzonderlijk van elkaar gebeuren, maar volgens een vaste dynamische verhouding.

Cosmic Couple of Forces

Spacetime = Speed of Light

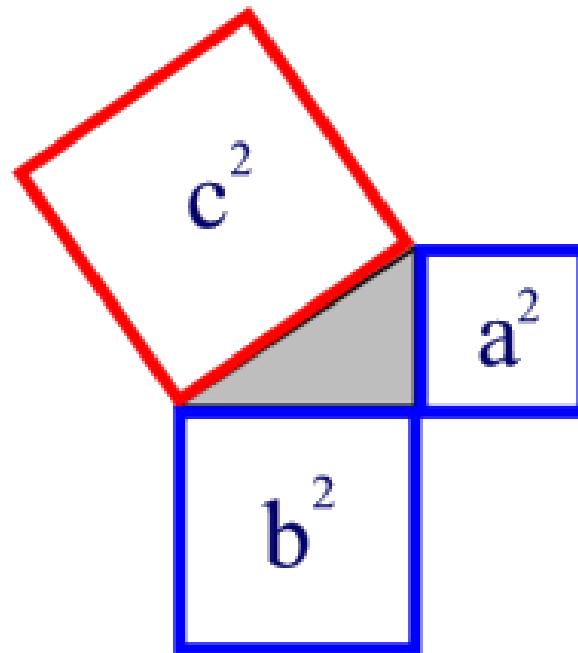
Koppel van Krachten in de Oersfeer

De vermelde twee bewegingen of krachten zijn namelijk intiem met mekaar verbonden en wel op de manier van een krachtenkoppel, wel bekend uit de Mechanica. Ze trekken samen aan een aanknopingspunt, een last, maar staan wel haaks op elkaar. De weg die het aanknopingspunt zal volgen is daarvan de zogenaamde **resultante**, de schuine lijn tussen beide rechte lijnen. Indien één van de trek- of stuwkrachten groter is dan de andere en de betrokken rechte langer, dan helt de resultante naar haar toe in verhouding.

Het mag sommigen bevreemden, dat hier een zuiver rechte resultante wordt toegepast op een cirkel. Wat we moeten beschouwen is echter elk aanknopingspunt afzonderlijk t.o.v. de beginstand. Gaan we verder langs de cirkel, dan schuift ook dit punt mee en het krachtenkoppel gaat in zijn geheel meeschuiven en daardoor ook steeds schuiner staan. Daar is dus niets mis mee.

Eigenlijk is het zelfs zo, dat ieder punt in de Kosmos daardoor een spiraalbeweging maakt tegen de achtergrond van ons bolvormig Heelal — de spiraal van de Tijd — en de snelheid daarvan is gewoon die van het licht !

Theorem of Pythagoras

$$a^2 + b^2 = c^2$$

$$E = mc^2$$

End of Spacetime =

End of the Universe

[Marc.13, 24-25]

De Stelling van Pythagoras

Wat daarbij tevoorschijn komt is noch meer noch min dan het aloude zo-genaamde “ezelsbruggetje”, de Stelling van Pythagoras, betreffende een rechthoekige driehoek. Daarin verhouden de maten van de zijden zich zoals hun kwadraten, volgens de formule $a^2 + b^2 = c^2$. Het feit alleen dat er voor deze wiskundige formule en natuurwet, volgens het Internet, al meer dan 300 bewijzen zijn gevonden, toont aan dat we met een waarlijk fundamenteel kosmisch gegeven te doen hebben.

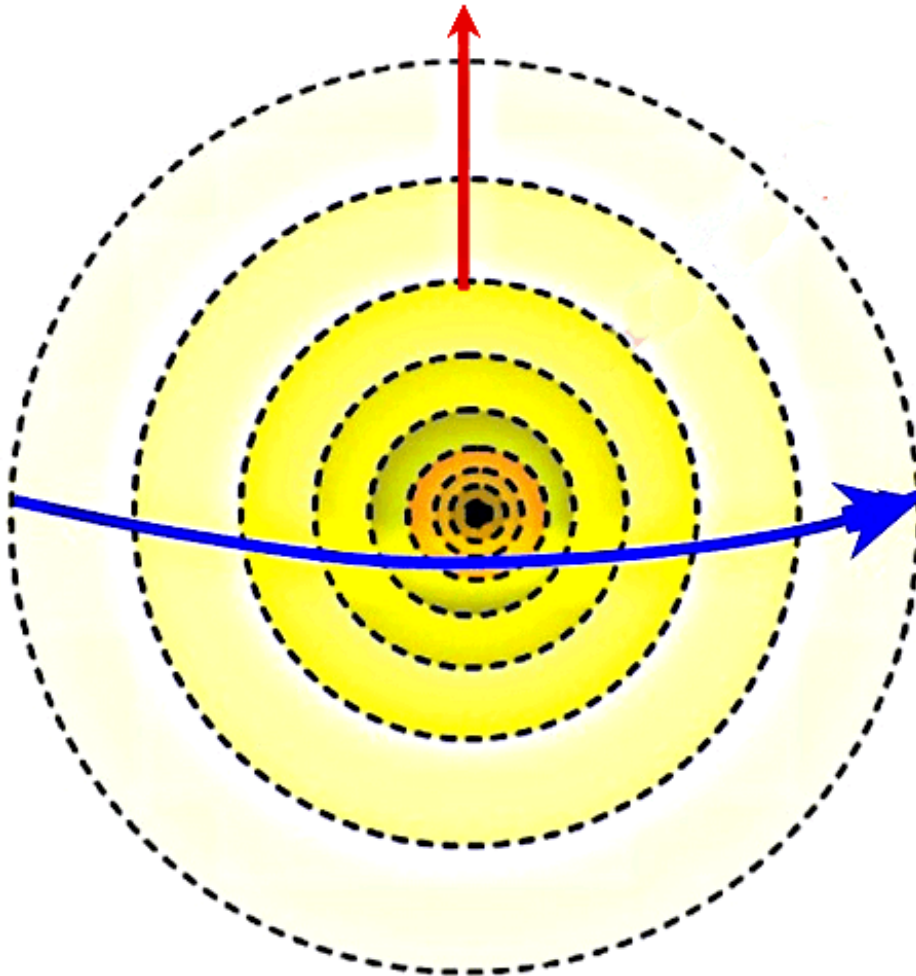
Inderdaad, wanneer we de zijde a toekennen aan de expansievector en de zijde b aan de omwentelingsvector, dan wordt de resultante c gelijk aan de lichtsnelheid ! Ik weet niet of het toeval is, dan wel wiskundige overeenkomst, maar zowel in deze aloude formule als in de befaamde massaformule $E=mc^2$ speelt de lichtsnelheid een centrale rol.

Het bijzondere hieraan is, dat c^2 een absolute constante is, die dus niet kan veranderen. Daardoor, indien a^2 aangroeit, moet b^2 onvermijdelijk evenredig verminderen. Met andere woorden, als het Heelal sneller uitdijt — wat door astronomen vastgesteld wordt — dan moet de aswenteling steeds trager verlopen. Verrassend gevolg: wanneer de kosmische uitzettingssnelheid de snelheid van het licht zal bereiken — en die is er momenteel niet zo ver meer van af — dan zal de aswenteling stil vallen ! Er komt dus relatief spoedig een ogenblik dat ons Universum zal ophouden te bestaan en te bewegen zoals nu nog het geval is. Dat stemt volkomen overeen met de voorspellingen van O.L.H. in Luk.21,26 dat: “de sterren van de hemel zullen vallen en de krachten der hemelen zullen worden geschokt.” Je zou geneigd worden te spreken van de Heilige Wet van Pythagoras...

Tot voor kort ging voor de geleerden alles nog gewoon zijn gang met de uitzetting van het Heelal, hetzij met eindeloos verder uitzetten, hetzij met weer inkrimpen en terugloop van de tijd. Maar, o wee, onlangs werd buiten kijf opgemeten, dat ons heelal aan de rand ervan uit zichzelf versnelt en wel op een manier die niet verklaarbaar is met enige oerknal ! Welke kracht is voor zoiets verantwoordelijk ? Zo zitten ze nu met een groot ei, dat ze trachten te verklaren met het bestaan van een nog onbekende kracht, de zogenaamde “**Donkere Energie**”, zonder dat ze dit begrip kunnen invullen.

Noteer dat de Ruimte hier uitdrukkelijk een objectief zelfstandig karakter krijgt, onafgezien van en onafhankelijk van al de materie welke er in beweegt !

The Real “Big Bang” (Theophany)

Division into a negatively rotating northern hemisphere and a positively rotating southern hemisphere.

De echte Oerknal: “Theofanie”

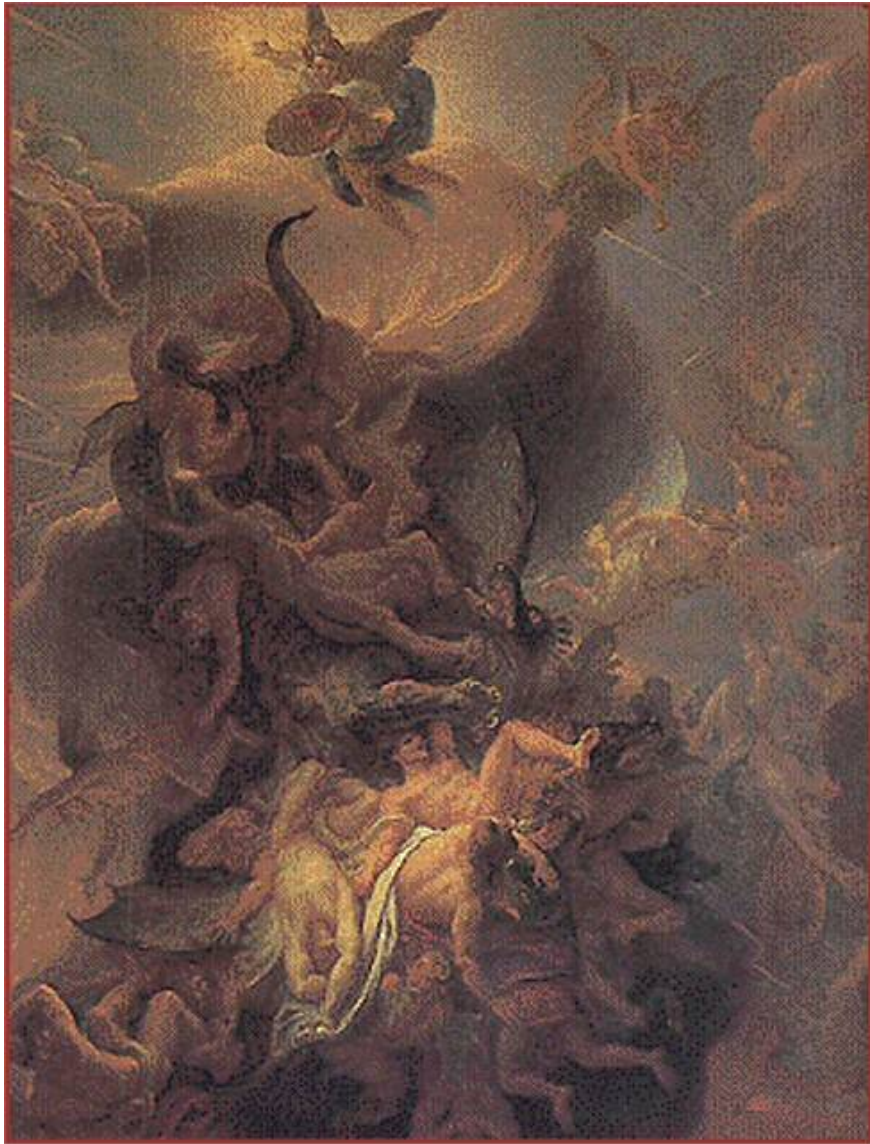
Maar er is nog meer te zeggen over de inwendige structuratie van het “ylem”. Die wordt zichtbaar als we de oersfeer even bekijken in een ander perspectief, met de expansie als as en de rotatie als evenaar. Dit doet hoegenaamd niets af aan de geldigheid van het ezelsbruggetje, maar geeft een inwendige tweedeling te zien van talloze op elkaar gestapelde lagen of ballonnen in een noordelijke halve bol en een zuidelijke halve bol. In mijn afbeelding draait de noordelijke volgens zijn as linksom en de zuidelijke volgens zijn as rechtsom.

Zo zien we hier een complete oppositie tevoorschijn treden tussen negatief en positief, of met meer omvattende termen, tussen een **Jin** en een **Jang**, begrippen uit de Chinese filosofie. Deze twee tegengestelde krachten zullen bij de grote explosie verantwoordelijk zijn voor opsplitsing in golven en deeltjes, waarover straks meer. De schepping van de oersfeer, haar explosie en haar dubbelbeweging moet in feite allemaal het werk geweest zijn van één enkel ogenblik, voor zover je hier kan spreken van een “ogenblik”. Immers, samen met de plotse beweging is ook de Tijd in gang geschoten met “ogenblikken”. Daarvóór was er uiteraard alleen God. De schepping van het Heelal is gewoon begonnen en uitgevoerd als één geheel, door de wil van God. Zoals er geschreven staat: “God sprak en het was.”

Laat me er ook nog op wijzen dat die fameuze “Oerknal” helemaal in stilte moet gebeurd zijn en ook bij absolute koude, niet als een reusachtige vuurbol. In deze beginfase was er immers nog geen atmosfeer om geluid voort te planten, noch klassieke deeltjes om gewelddadig uit en tegen elkaar te springen. Vergeten we niet dat God alleen in de stilte te vinden is, die van de kloostertuin of van het mediterend hart; zeker niet in een discobar of een sportstadium, waar bij voorkeur de Tegenstander zich thuis voelt. Daarom zou het veel beter zijn te spreken over een **Theofanie**, dat is een “Godsopenbaring”, dan over een materialistische Oerknal.

Hiermee wordt wel duidelijk, dunkt me, dat de exacte wetenschappen hun monopolie verliezen in het eenzijdig verklaren van ons universum en zijn wetmatigheden uit puur materiële beginselen. De geestelijke achtergrond van dat alles gaat voortaan een duchtig woordje meespreken in het debat, ook op wetenschappelijk vlak ! Een nieuw tijdperk kondigt zich aan ...

Splitting into Angels and Demons

Fall of the Angels
(Charles Le Brun -1690)

De Zondeval der Engelen

Alleszins verrassend is, dat we de opsplitsing van de Oersfeer kunnen versmelten met de Val der Engelen uit de Joods-Christelijke geloofsleer ! Lukas 10,18 zegt: “Ik zag Satan als een bliksemstraal uit de hemel neervallen.” Het is namelijk zo, dat elke stoffelijke structuur ook een zuiver geestelijk evenbeeld bezit, dat onze christelijke Kerkleraars helaas niet hebben onderkend, maar dat we in oosterse doctrines kunnen vinden, waar het de naam heeft van Akasja. We weten en geloven wel, dat elke mens een strikt persoonlijke bewaarengel heeft, en bijvoorbeeld te Fatima (1917) heeft de engel, die aan Maria voorafging, zich ook genoemd “de Engel van Portugal”, een natie.

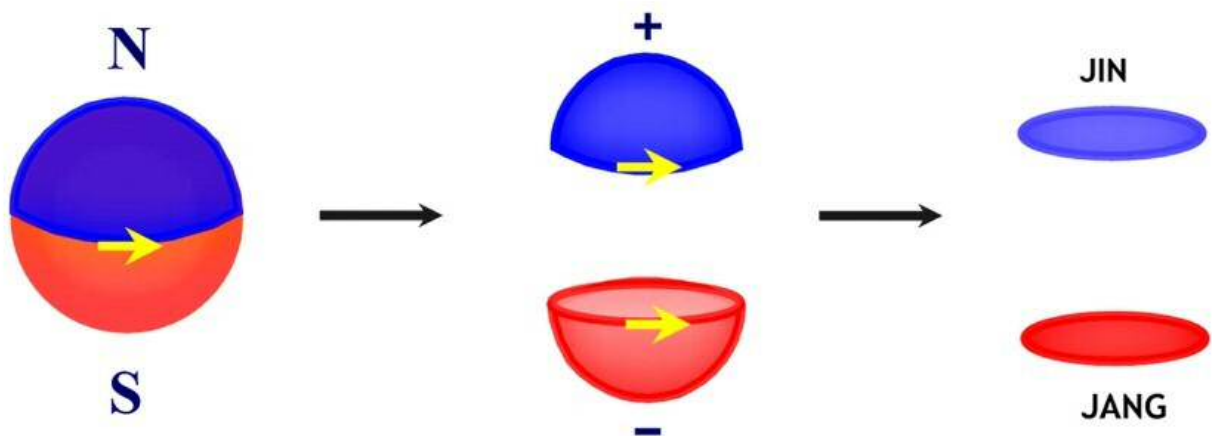
Die verwaarlozing in ons Geloof, samen met nog andere, vloeit voort uit het over-dadig benadrukken van menselijk denken, van de menselijke beredenering van de Openbaring, met voorbijgaan aan de grootste schat die de Kerk eigenlijk bezit, namelijk haar Mystiek. Heel wat heiligen en vooral gestigmatiseerden hebben rijkelijk en gedetailleerd gesproken over de wereld aan de Overzijde, maar de Kerk verkoos en verkiest nog zich te beperken tot Theologie en Filozofie, dat wil zeggen tot het beperkt menselijk verstand en ondervinding. Zo is onze kennis over het concrete Hiernamaals uiterst schetsmatig gebleven en rudimentair, waar slechts weinigen zich rekenschap van geven. Dat valt uitermate te betreuren, maar het is de realiteit.

Die opstand van de Engelen kan worden verklaard uit de stelling, dat ze voor de opgave werden gesteld zich te onderwerpen aan de Mens, in de Persoon van Jezus, waar hun hogere echelons toch in velerlei opzicht superieur zouden worden aan mensen. Door Jezus zijn menselijke zielen immers voorbestemd om één te worden met God, het doel van hun schepping, iets wat niet voorzien is voor engelen. De helft van die zuivere geesten — zoals bekend onder leiding van Lucifer, de “Lichtdrager” — heeft dit niet aanvaard uit pure hoogmoed.

Op de geestelijke wereld kom ik later nog even terug in ander verband, om hier vooral het eveneens verrassend en ontstellend gegeven te onderstrepen, dat het oorspronkelijke aantal der engelen zich precies in twee heeft gesplitst, zodat er even-veel duivelen zijn als engelen. Sommige denkers uit de Middeleeuwen dachten hetzelfde, maar ook Anna-Catharina Emmerick, de eminente Duitse gestimatiseerde, zegt het duidelijk in haar visioenen, waar ze stelt dat de opengevallen plaatsen in de Hemel uiteindelijk zullen worden opgevuld met menselijke zielen, enerzijds van heiligen, anderzijds van verdoemden. Een schrikwekkend gegeven, waar we wel eens mogen over nadenken in deze tijd, waarin sommige bisschoppen het zowaar aandurven te verkondigen, dat uiteindelijk iedereen toch in de hemel komt, op grond van Gods eindeloze Barmhartigheid !

Let wel, de dichtheid en rotatiesnelheid van al die “Bellen” (concentrische lagen) maakte hen alle gelijk in energie, ongeacht hun volume.

Silent and Cold explosion into a myriad of truly elementary particles

Yin-kind of monads become **waves**

Yang-kind of monads become **particles**

Opsplitsing in ontelbare Cryptokosmische Deeltjes

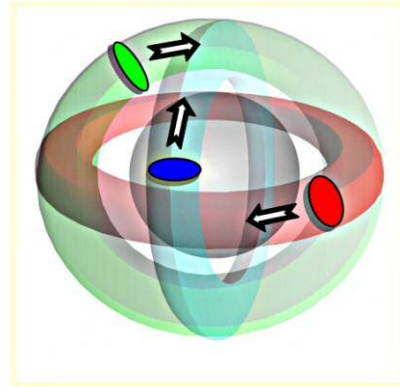
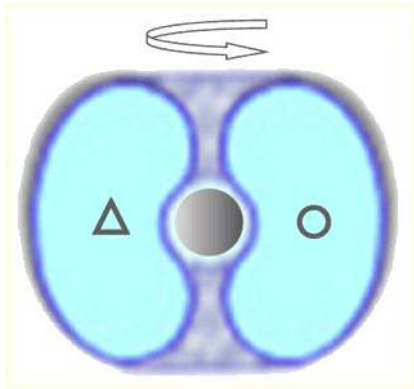
Door de algemene aswenteling van het Heelal is dus elk van die “bellenlagen” opengespleten in twee helften, die snel de vorm aannemen van een dubbelbolle lens wegens een aansluitend streven naar evenwicht. Indien we stellen, dat scheikundigen aan het werk zijn op het gelijkvloers van de Natuur, dan zijn kerngeleerden afgedaald in tot in de kelder. Hier en nu echter dringen we door tot in een tot nog toe verborgen crypte, een **cryptokosmos**, met vormen en gedragingen die wel al de hoger gelegen materie bepalen en besturen, maar die geen enkele technologie, denk ik, ooit zichtbaar of tastbaar zal kunnen maken.

Elk oerdeeltje op dit subniveau heeft zich dus in twee tegengestelde halfdeeltjes gesplitst, het ene negatief (Jin), het andere positief (Jang), hetgeen het leven gaf aan elektromagnetische oppositie, alias elektromagnetisme. Ik heb deze halfdeeltjes **anoe's** genoemd, naar een Sanskriet woordje voor allerkleinste stofdeeltje; “atoom” heeft nu immers een totaal andere inhoud gekregen. Dit begrip is nauw verwant aan dat van “kwantum”. Noteer dat in de kernfysica overall halfwaarden optreden, bijvoorbeeld halve spin, wat voorzeker aan die oorspronkelijke cryptokosmische opsplitsing te wijten is. De Jin-deeltjes zijn geworden tot individuele **golven**, de Jang-deeltjes tot individuele **stofdeeltjes**. Denk erom, het gaat hier om absoluut elementaire deeltjes, zoals ze nog niet herkend zijn geworden in de kernfysica. Wat in het standaardmodel wordt beschouwd als elementaire deeltjes — een nucleaire dierentuin — zijn allerhande en ingewikkelde samenstellingen daarvan.

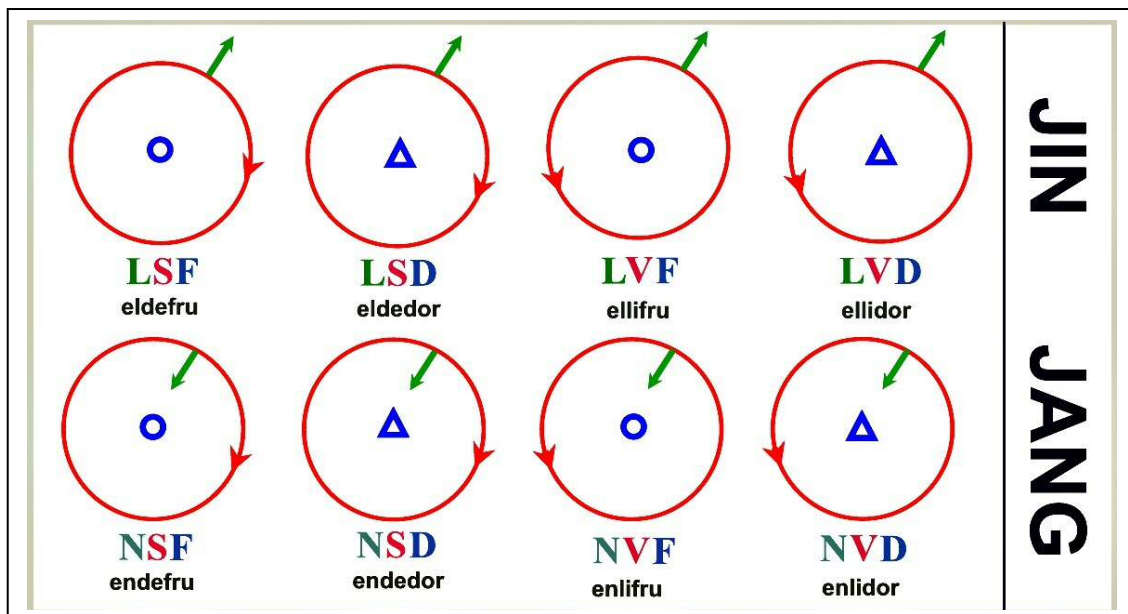
Elke anoe heeft drie bewegingen of krachten, elk in twee spiegelbeelden: lateraal uitzetten of inkrimpen, rechtsom of linksom wentelen, axiaal voorwaarts of achterwaarts snellen. Deze drie absoluut elementaire krachten van ons kosmisch subniveau zijn proportioneel met mekaar verbonden en geven aldus aanleiding tot $2^3 = 8$ **verschillende basistypen**, groepeerbaar in vier (inherent expansieve) Jin-deeltjes en vier (inherent contractieve) Jang-deeltjes. De jins deinen uit als golven, de jangs trekken zich samen tot deeltjes. Het is de samenwerking en tegenstelling van dit **cryptokosmisch achttal**, dat het aanschijn geeft aan de nu wel bekende “nucleaire dierentuin”.

Wie nadere details daarover wenst, kan mijn diaporama's op DVD raadplegen (“De Theorie van Alles”) of nog verder uitgewerkt mijn webboek op www.teorioprichio.net

Aspect and Structure of Electron and Proton

A **Higgs-boson** in the center of both
 Around the electron a turban of **photons** (waves)
 Around the proton three strings of **quarks**

Submicrocosmic elementals

Opbouw van Elektron en Proton

Met man en macht, met kolossale toestellen en miljarden dollars of euro's of roebels aan investering, slagen onze geleerden erin om kerndeeltjes te doen stukspringen in hun bouwstenen, die zelf ook nog kleinere bouwstenen kunnen bevatten. Maar ... daarmee is de oorspronkelijke opbouw ervan nog niet ontdekt, alleen maar welke bouwstenen er zijn, welke eigenschappen die hebben, en hoe ze op mekaar inwerken.

Geen wonder, dat de kerngeleerden eensgezind overtuigd zijn geworden, na een eeuw van rekenen en experimenteren, dat waarachtige modelbouw totaal onmogelijk is en dat er slechts één koninklijke weg bestaat om iets over de algehele opbouw van die onderwereld te weten te komen, namelijk aan de ene kant reusachtige acceleratoren en aan de andere kant eindeloze reeksen van wiskundige ver-gelijkingen en berekeningen. De zakken met gekleurde knikkers die we gewoonlijk aantreffen in handboeken, zijn alleen maar gemakkelijke vulgarisatiemodellen voor de leek. Integendeel, in "mijn" crypt-wereld zijn de spelers en hun wetmatigheden aanzienlijk klaarder en begrijpelijk; ze behoeven nauwelijks nog wiskundige formuleringen.

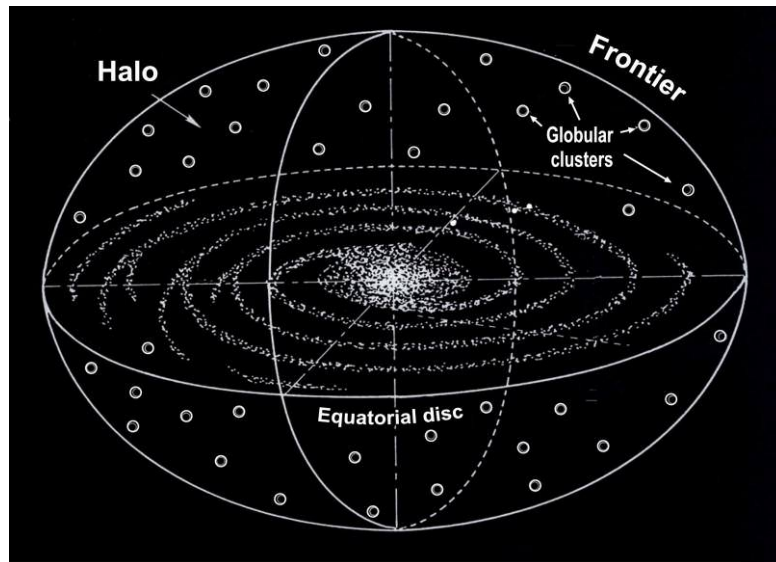
Een Jang-type van anoe beschrijft van nature, door contractie en orbitaal bewegen, een steeds kleinere en compactere spiraal die uitloopt op een **quark**, dat is een zeer energierijke ring met bijna lichtsnelheid. Omdat er echter onverenigbaarheid bestaat tussen de rechte as van een anoe-lens en haar gekromd traject (een Pi-verhouding) zal elke anoe lichtjes schommelen, zodat zelfs de supergeconcentreerde quark-ring op een onvoorspelbaar moment zal in elkaar storten en het deeltje op zichzelf zal gaan pivoteren en nu met volledige lichtsnelheid. Daarmede is dan een minuscuul "zwart gat" ontstaan, alias een Higgs-boson. Op die manier wordt electromagne-tisme (het op cryptokosmische schaal vooruitsnellen van een Jang-deeltje) plotseling getransformeerd tot zwaartekracht, wat de realisatie is van het zo zeer gezochte *unified field*. Merk op dat dit "graviton" volgens mijn hypoteze binnenin dan bestaat uit puur en maximaal compact magnetisme, terwijl zijn uitwendige krachtarmen, die eigenlijk puur electrisch zijn van nature, zich uitspreiden in de ruimte als een gazonsproeier en die wij aldus ervaren als de klassieke zwaartekracht. Er bestaan dus in feite twee soorten zwaartekracht !

Zodoende zijn de hier getoonde afbeeldingen regelrechte primeurs, waarbij ik wel moet benadrukken dat het gaat om zuiver principiële weergaven, die volgens mij helaas nooit zichtbaar kunnen gemaakt worden in concreto, alleen reeds door het feit dat ze razend snel rondvliegen. Waar de exacte wetenschappen tekort schieten, kan goddelijke inspiratie echter toch de leemten opvullen.

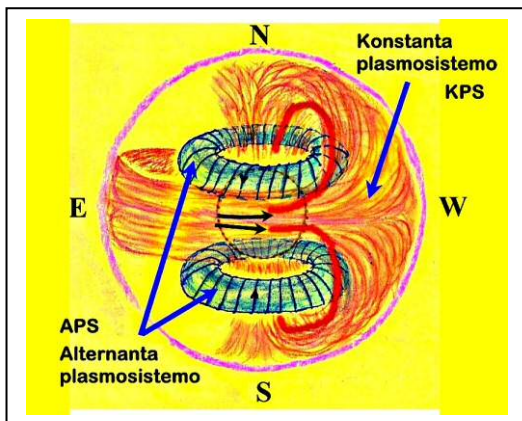
Dit voor de wereld van de Microkosmos en zijn subniveau.

The Mahagalaxy

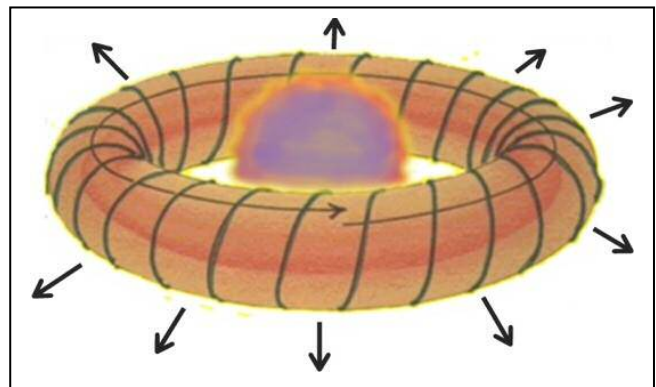
Final Form of the Universe

Superficially aspecting like a normal spiral galaxy, but consisting of galaxies instead of stars

Inner working of the Sun

Creation of a solar system (stellar quasar)

De Mahagalaxie

In de wereld van de Macrokosmos, het Heelal tot in zijn verste uiteinden, heerst een gelijkaardig onbegrip, steunend op allerhande misvattingen.

Inzonderheid heeft een moderne kosmoloog nog geen weet van de aswenteling van het Heelal. Het zal dus zeker niet in zijn hoofd opkomen, dat die omwenteling van meet af aan alle stof gelijkmatig heeft aangedreven als een kudde schapen, vooreerst tot een spiralerende schijf van gassen, om die tenslotte te sculpteren tot een supersupergalaxie, die ik **Mahagalaxie** heb gedoopt, en die is opgebouwd uit sterrenstelsels veeleer dan uit sterren. Natuurlijk heeft deze algemene stuwrichting de materie niet belet zich plaatselijk zelf ook te organiseren.

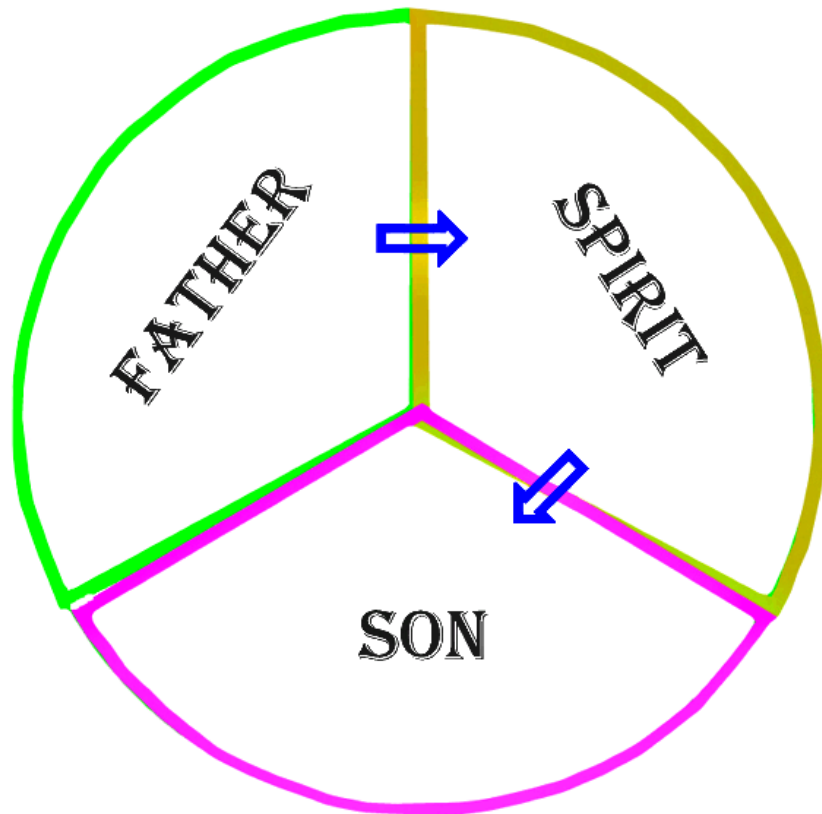
De voetsporen van die supergigantische Melkweg zijn feitelijk reeds herkenbaar onder vorm van zogenaamde "**honingraatstructuren**" met kolossale ledige ruimten tussenin, een recente bevinding die voor de klassieke wetenschap alleen maar weer een nieuw raadsel toevoegt aan de reeds bestaande, zoals die van donkere materie en donkere energie. In het kader van mijn Theorie van Alles zijn de spiraalarmen van de mahagalaxie gevormd als elastische buizen die als een snoer rond elkaar wikkelen en waarvan men de omtrekken nu begint te ontwaren. Wat we aldus te zien krijgen schijnt me een doorsnede te zijn van een superspiraalarm, namelijk van de plaatselijke arm waarin onze eigen Melkweg meedraait. Meteen staan we paf hoeveel malen het Heelal groter moet zijn dan wat we al dachten ! Via een omweg krijgen de sterrenkundigen dan toch gelijk met hun idee, dat we maar een klein procentje van ons Universum kunnen zien. Maar dat is dan niet omdat het in zich niet zichtbaar zou zijn, maar wel omdat we er gewoon niet bij kunnen met onze huidige apparatuur.

Een elementair "graviton" ofte Higgs-boson, gezien als een miniatuur zwart gat, kan uiteraard links of rechts pivoteren, zodat er alvast twee soorten van bestaan. Binnen het atoom geeft dit het aanschijn aan hetzij een electronkern hetzij een protonkern welke aan die betrokken deeltjes hun massa geeft. Elk daarvan doet ook niets liever dan zich versmelten met soortgenoten, zogoed als eindeloos. Wanneer een derge-lijke versmelting ontsnapt aan het knellende dwangbuis van een atoom, groeit het ene type uit tot kern van een ster en het andere tot kern van een sterrenstelsel. Zo worden de primordiale waterstofwolken vanzelf omgevormd tot sterren en galaxieën. Zonder nadere details wil ik er nog op wijzen, dat ook een zonnestelsel ontstaat uit zuiver electromagnetische krachtwerkingen (plasmastromingen) waarbij de zwaarte-kracht eigenlijk maar een tweederangsrol speelt, in tegenstelling met wat de astronomen denken.

Nu wordt het wel hoog tijd dat we de stelling behandelen die als uitgangspunt gekozen werd voor mijn Theorie van Alles: de Heilige Drievuldigheid.

(Einde van het eerste deel.)

The Divine Hierarchy and Structuring

Father = initiator

Spirit = messenger

Son = performer

De Goddelijke Hiërarchie

Om te weten hoe de Allerheiligste Drievuldigheid zichzelf kan profileren in de Schepping, is het aangewezen de innerlijkheid van de Drie Personen te onderzoeken, voor zover die toegankelijk is voor ons beperkt menselijk verstand.

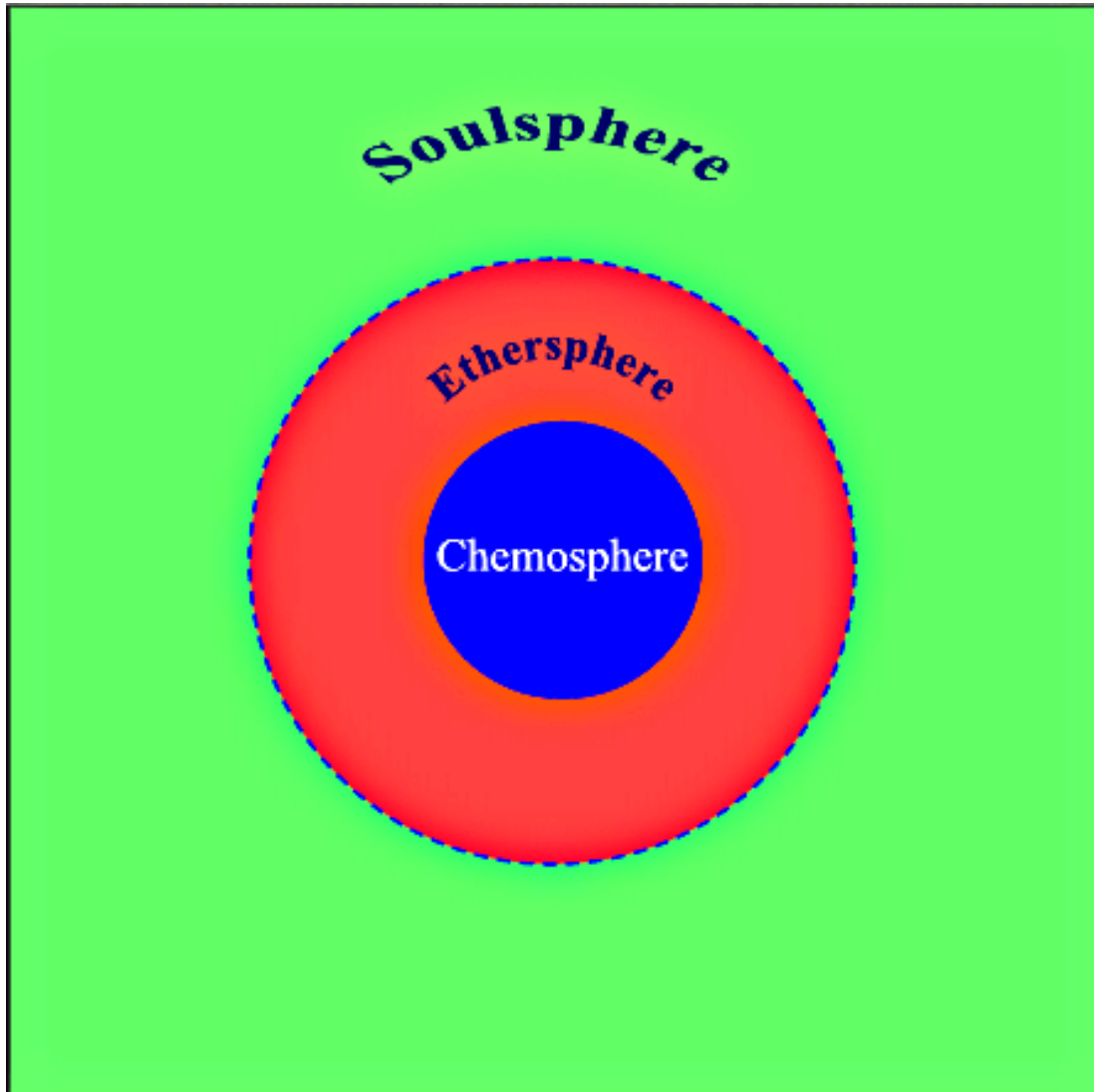
Uit de christelijke Openbaring weten we gelukkig wel dat elke Persoon een bepaalde functie heeft. De Vader is Degene die initiatieven neemt en zijn wil kenbaar maakt, de Geest is Degene welke die wil als een opperste kracht overbrengt naar de Zoon, die de Wil realiseert. Meest treffend hierin zou moeten zijn, dat de Heilige Geest zich steeds en onvermijdelijk tussen Vader en Zoon in bevindt. Thomas van Aquino, onze invloedrijkste en eminentste Kerkleraar, schreef reeds uitdrukkelijk dat de Heilige Geest de Goddelijke Liefde is, die Vader en Zoon verbindt. [Maria, onze Hemelmoeder speelt daarin ook een rol, maar dat is voorlopig nog een geheim.]

We stellen dus niet alleen een bepaalde hiërarchie vast in de Drievuldigheid, maar ook een bepaalde stromingsrichting, hier weergegeven als rechtsom draaiend. Let wel: de hiërarchische volgorde bepaalt de stromingsrichting van het innerlijk goddelijk leven. Spijtig genoeg stemt die theologische opeenvolging niet overeen met ons eeuwenoud ritueel en denkpatroon, die de hiërarchische volgorde verkeerd weergeeft en die tot het vastgeroest cliché is geworden van: Vader – Zoon – Heilige Geest; het Kruisteken. Dat is ongetwijfeld te wijten aan de historische ontwikkeling van het Uitverkoren Volk, te midden van het overal heersende veelgodendom, waarin de Israëlieten de enigen waren die zich geënt hadden op één enkele Godheid – JHWH – die geen enkele andere god naast zich dulde. Er was echter ook de belofte van een komende Messias, Die dat volk boven alle andere volkeren groot zou maken.

Toen die Messias eindelijk kwam rond het voorspelde tijdstip, in de persoon van Jezus van Nazareth, had Hij evident alle moeite van de wereld om Zijn goddelijke afkomst er in te hameren. Zelfs ontelbare mirakels volstonden niet bij de zelfgenoegzame Overheid om Jezus als Zoon van God te erkennen en dat kostte Hem trouwens een gruwelijke dood op het Kruis. Enerzijds door onbegrip en anderzijds door ongelofelijke hoogmoed en corruptie van het Sanhedrin. Slechts een kleine kudde van overwegend eenvoudige lieden aanvaardde Hem ten volle als goddelijk en daarmee ook het bestaan van twee goddelijke Personen in relatie met mekaar. Zelfs de toevoeging achteraf van nog een derde Godheid werd voor zijn leerlingen aanvaardbaar op het woord van de Meester in Math.28,19 *“Doopt hen in de naam van de Vader, de Zoon, en de Heilige Geest.”*

Dat de Heilige Geest traditioneel op de derde plaats komt is derhalve wel een historisch gegroeid en verklaarbaar gegeven, maar ook niet meer dan een ingewortelde volgorde zonder theologische verantwoording. Trouwens, zelfs in strikt historisch opzicht maakt Genesis 1,2 duidelijk, dat (toen al !) de Geest Gods over de wateren zweefde (eigenlijk om daar het biologisch leven in te doen ontstaan), lange lange tijd voordat de Menswording van het Woord plaatsgreep. We willen ons daarom steunen op de theologische structuur als enig juiste, teneinde God beter te leren kennen en vandaar ook Zijn Schepping.

Triple Hierarchical Projection

Father → Soulsphere
Spirit → Ethersphere
Son → Chemosphere

Drie hiërarchische lagen

Projecteren we nu het Goddelijke Driemanschap in zijn echte en logische volgorde op de Schepping, dan krijgen we drie gelaagdheden, best voorstelbaar als drie sferen in en bovenop elkaar.

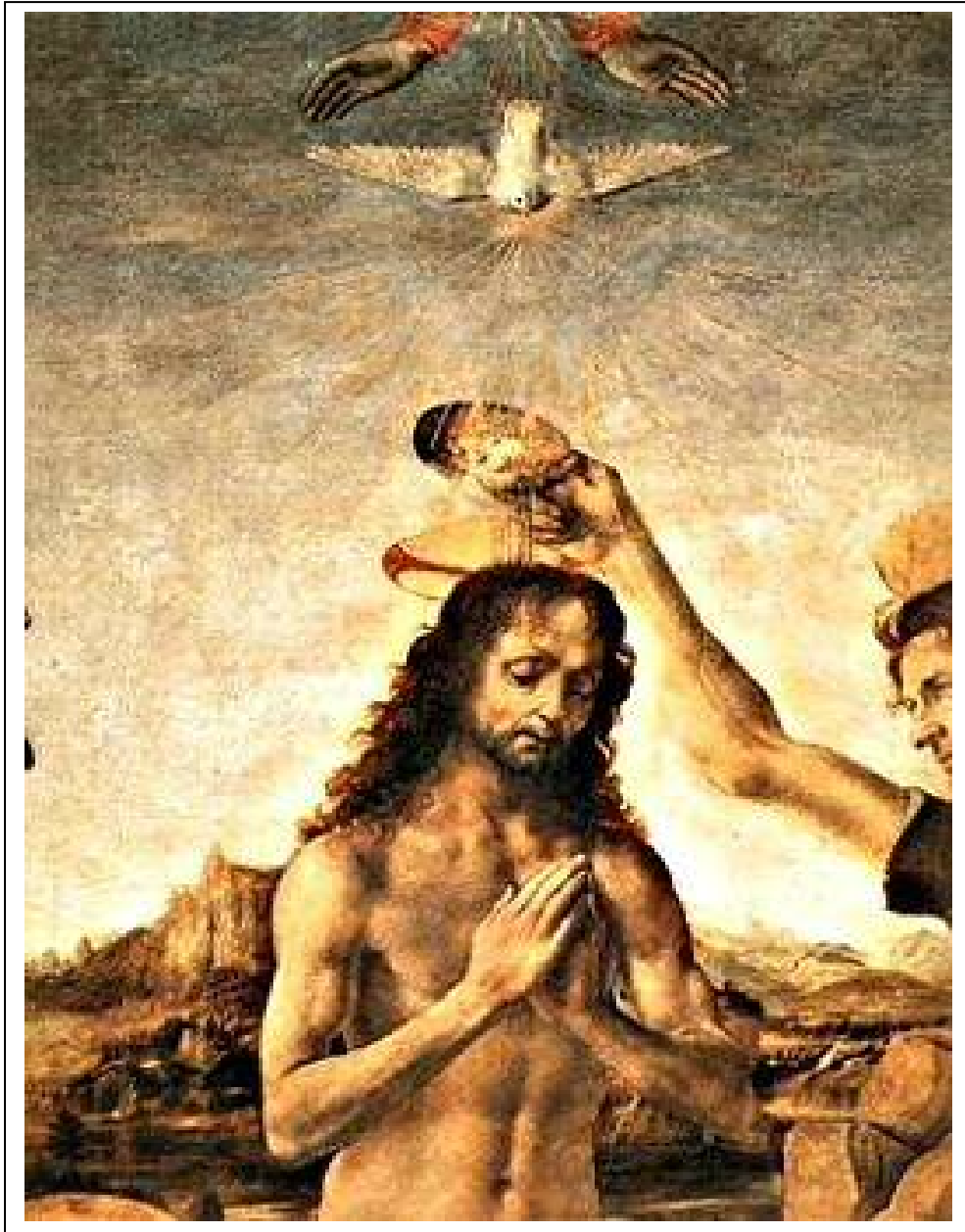
Onderaan hebben we de sfeer van eigenlijke materie, het “ylem”, dat de regelrechte projectie is van God de Zoon. Ik noem ze de **Chemosfeer**, liever dan het jargonisme “kwantumsoep” te gebruiken. Daarboven of daarrond hebben we de geestelijke sfeer, de **Ethersfeer**, die de eerste volledig doordringt en waarvan ik de begrenzing alleen maar kan voorstellen met stippelijntjes.

En tenslotte is er de opperste sfeer, de zielesfeer of **Animosfeer**, welke God de Vader vertegenwoordigt. Deze opperste laag is in haar oneindigheid helemaal niet meer af te bakenen op een kunstmatige schets en moet dus geacht worden over de randen van de pagina heen te stromen.

Deze visie is noch meer noch min dan een nieuwe Copernicaanse Revolutie in ons denken over het Heelal. Niet alleen voor de Christene Geloofsleer, maar evengoed voor de Wetenschappen, door al hetgeen wat er uit voortvloeit qua fundamenten. Dat is enorm veel en voorzeker nog rijker dan ik het zelf op mijn eentje heb mogen achterhalen. Ik kan in dit overzicht zelfs datgene wat ik zelf kon ontdekken niet bespreken, laat staan tot in details.

Beperken we ons vooreerst tot de Chemosfeer, hier beschouwd in haar geestelijk aspect.

Matter as Projection of the Divine Word

Materie als projectie van het Goddelijk Woord

Nochtans ontbreken de correcte voorstellingen niet, zoals het heerlijke Doopsel in de Jordaan, waarbij de stem van de Vader zich uit de hemel liet horen en de Geest zich in de gedaante van een duif neerzette op het hoofd van de Zoon.

Gedenken we ook even de treffende beschrijving van de apostel Johannes in de aanvang van zijn evangelie over het begin van de wereld: *“In het begin was het Woord en het Woord was bij God en het Woord was God, het was bij God in het begin. Alles is door Hem ontstaan en zonder Hem is niets ontstaan van wat ontstaan is.”*

Ook komt de driedelige hiërarchische gelaagdheid aan het licht in de befaamde uitspraak van Onze Heer zelf bij Johannes 14,6: *“Ik ben de weg, de waarheid, en het leven.”* Dat kunnen we nu zonder meer verstaan als vooreerst de weg van het stoffelijke, die elke mens moet gaan, dan de waarheid van de Heilige Geest, en tenslotte het eeuwig leven van de ziel in God de Vader – een drievoudige gelaagdheid. (Vergelijk ook met Joh. 11,25)

Tot nog toe is het zo, volgens de traditionele opvatting van de Kerk over de Schepping, dat het onmogelijk wordt geacht, dat de materie goddelijk zou zijn, eender op welke manier want, zo denkt men, dan worden Schepping en Schepper een en hetzelfde begrip. Een grof en pijnlijk misverstand wegens onwetendheid over de ware toedracht. Daardoor hebben denkers, zoals Giordano Bruno en Baruch Spinoza, alsook de befaamde (en bij velen helaas beruchte) Teilhard de Chardin – die dat op een dichterlijke manier sterk aanvoelde – een kerkelijke banvloek opgelopen, als zijnde ketterse pantheïsten. Oneindigheid van Schepper en van Schepping zijn van nature twee verschillende begrippen. Onduidelijkheid (wegens tekort aan kennis) leidt tot onbegrip. Vandaar de noodzaak om de traditionele grondslagen volledig te herzien, zowel van ons Geloof als van de Wetenschap, ze te ontdoen van wildgroei.

Tenslotte, en nu kunnen we zelfs al teruggaan tot het begin van de Heilige Schrift, in Genesis 1,26 staat duidelijk vermeld dat ook elke mens, naar het voorbeeld van Jezus, een drievoudig wezen is: *“Laat ons de mens maken als ons beeld en op ons gelijkend.”* God is een Drievuldigheid, dus ...

Zodoende geen klassieke twee-eenheid meer van lichaam en ziel, of lichaam en geest, gelijk het sinds eeuwen wordt geleerd ! Er is een stuk meer aan de hand. Ik zei het al, we staan voor een nieuwsoortige Copernicaanse Revolutie.

The Ethersphere as Projection of the Spirit

De Ethersfeer als projectie van de Geest

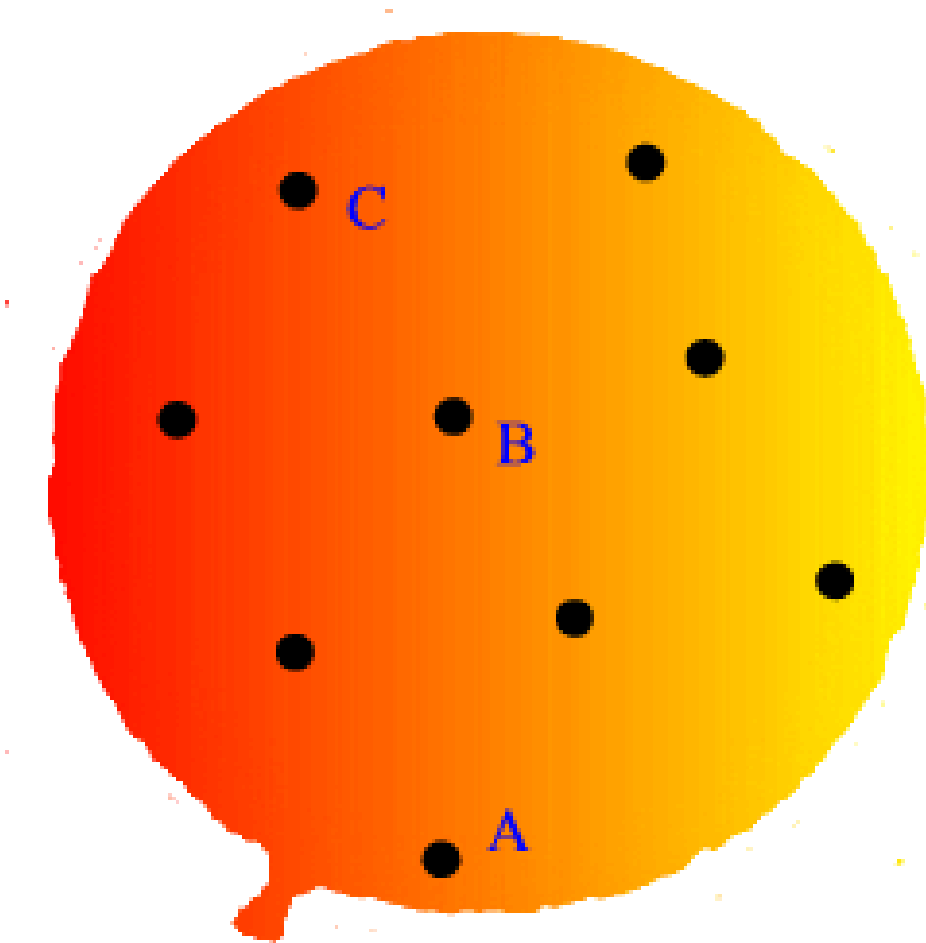
Op het spiritueel en zelfs esoterisch vlak is de Ethersfeer de wereld van engelen en demonen, de wereld waarin heel wat leringen en verschijnselen over het Hiernamaals hun plaats zoeken en hun verklaring.

Het is ook het niveau waarop wij de vermogens van de mens moeten plaatsen, die bestempeld worden als “**paranormaal**” en die door de Kerk volslagen onterecht zonder meer in het verdomhoekje worden geplaatst als puur bijgeloof of zwarte kunst. Ook omdat het gevaarlijk is voor ons geestelijk welzijn om zich daar onwetend en zorgeloos mee in te laten. Door dit absolute taboe gieten we echter het kind met het badwater weg. Op zee varen is ook gevaarlijk; er zijn daar al ontelbaar vele mensen door omgekomen. Moeten we daarom de zeevaart afschaffen? Voor-zichtigheid is uiteraard geboden en vooral een zuiver geweten en zuivere ziel, maar elke mens zonder uitzondering is in die geestelijke wereld van engelen en demonen verankerd, deze ondergrond behoort vast tot onze drievoudige natuur. Alleen zijn er slechts relatief weinigen die die vermogens werkelijk weten te benutten, ten goede of ten kwade.

Reeds over het eerste mensenpaar leerde de oude Catechismus dat die niet alleen beschikten over bovennatuurlijke genade, de genade van de ziel, maar evenzeer over buitennatuurlijke gaven, zonder echt te specificeren waarin die gaven dan wel bestonden. Nochtans hebben talloze heiligen ze tijdens hun aardse leven ge-demonstreerd: boven de grond zweven, op meerdere plaatsen tegelijk vertoeven, zieken genezen door handoplegging, geheime gedachten lezen, visioenen hebben over de toekomst enz. We zijn gewoon geraakt al die vermogens toe te schrijven aan onze ziel, of als een directe tussenkomst van God zelf, terwijl ze aan onze geest moeten worden toegewezen, de tussenverdieping. Zoals gezegd beschikt iedereen daarover. Dat hebben parapsychologen allang experimenteel vastgesteld, maar slechts een minderheid van ons kunnen ze gewild manifesteren. Dat is een rechtstreeks gevolg van de Erfzonde, welke die vermogens in ons sterk heeft afgezwakt – de gaven tenslotte van de Heilige Geest -- tezamen met onze wil en ons verstand.

Het esoterische aspect van deze tussensfeer is een zeer uitgebreid onderwerp op zichzelf, waarover ik hier niet kan uitweiden — het is immers ook de bron van alle inspiratie en intuïtie — daar ik de nadruk wil leggen op de strikt natuurlijke en wetenschappelijke kenmerken ervan, want die zijn er evengoed.

Expansion of the Universe traditionally seen as blowing up a balloon

A,B,C = ever receding galaxies

Balloon devoid of any interior or center !

Het heelal als ... ballon

Wanneer iemand verwijst naar het Heelal, heeft die het meestal over de stoffelijke lichamen ervan, zoals planeten, kometen, sterren, melkwegen enzovoort, dus over wat we hierbij beschouwen als behorende tot de Chemosfeer, het specifiek stoffelijke en zijn verschijnselen.

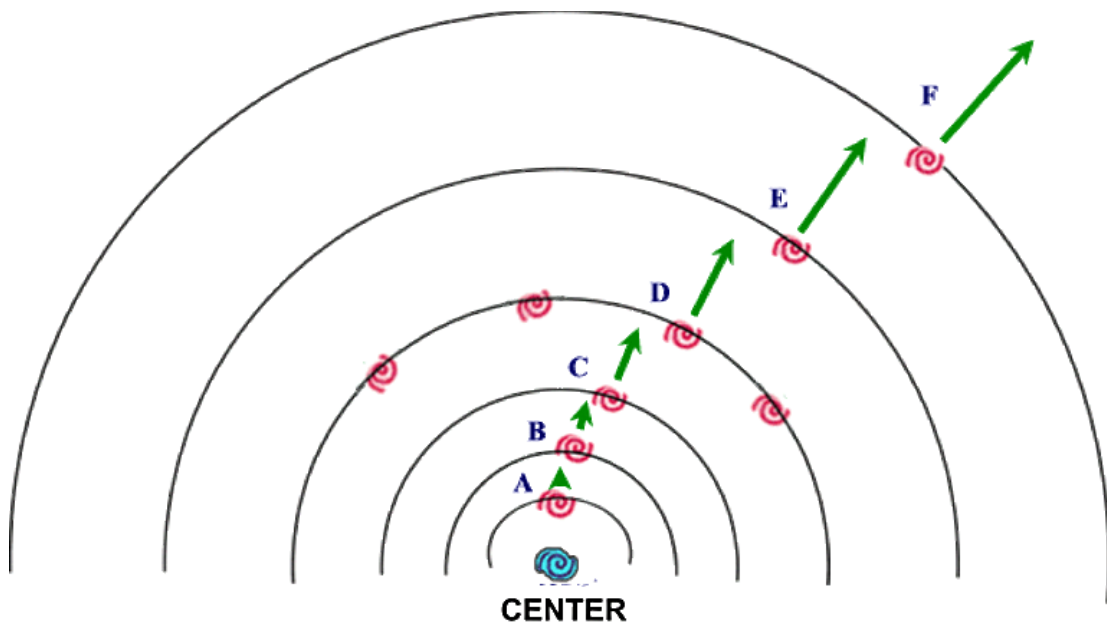
Maar al die objecten kunnen niet eens bestaan zonder de ruimte waarin ze bewegen. Die is van even groot belang voor het geheel, zoniet van nog groter belang, want we kunnen ons wel een ledige ruimte voorstellen, maar een voorwerp zonder ruimte erbij is onvoorstelbaar.

Voor ons is die ruimte nu overduidelijk gelijk aan de Ethersfeer, de projectie van de Heilige Geest, maar thans bekeken in haar fysische eigenschappen. Sinds Einstein bekijken de sterrenkundigen die terecht als zijnde gekromd, maar, gek genoeg, zonder een centrum te bezitten. De Relativiteitstheorie gedooft wel een beginmoment in de Tijd, de Oerknal, maar voorziet niet in een beginpunt in de Ruimte. Raar maar waar.

Om dan te kunnen verklaren dat het stoffelijk Heelal steeds verder expandeert en de galaxieën allemaal van elkaar wegvluchten, namen ze hun toevlucht tot het beeld van een opblaasbare ballon, volzaaid met vlekken die de sterrenstelsels vertegenwoordigen.

Inderdaad, wanneer je in dat model eender welke vlek uitkiest als uitgangspunt, dan schijnen bij het opblazen alle andere vlekken zich van die ene te verwijderen. Waarmee de geleerden die kosmische ballon dan opblazen, vergeten ze te vermelden waar al die lucht naartoe moet, want er mag immers niets niemendal binnenin zitten, zelfs geen abstracte geometrische ruimte ! Dat heet dan wetenschappelijk zijn. Voor het eenvoudig boerenverstand zijn dat eerder de nieuwe kleren van de keizer...

Expansion of the Universe seen as Inflation of the Pristine Sphere

All galaxies seen to be receding,
anywhere you look, outward, inward,
along the same level,
yet the Universe is not an empty balloon
and it has a spatial center.

Het Heelal als gelaagd energieveld

Het hinderlijke probleem van de wegvluchtende stelsels wordt in onze gelaagde energiesfeer tot een natuurlijk verschijnsel, dat zelfs een scholier kan begrijpen. Stel dat de vlek **D** onze eigen Melkweg voorstelt, van waaruit we het Universum met een telescoop observeren.

Kijken we vanuit **D** naar het punt **F** aan de rand van de heelalsfeer, volgens de gegeven straal, dan lijken door het uitzetten van de sfeer en door haar logaritmische gelaagdheid alle sterrenstelsels in die richting van ons weg te vluchten, de verste het snelst.

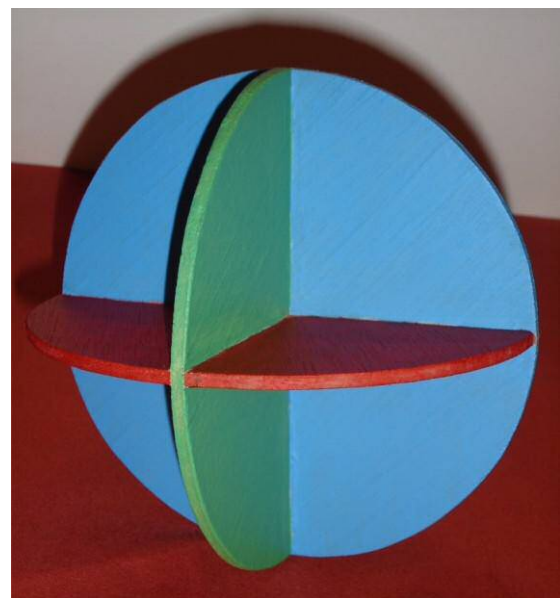
Richten we dan onze telescoop langs de gekromde horizon van het dichtheidsniveau waarop we zelf rondtoeren, dan krijgen we precies hetzelfde vluchtverschijnsel, zonder dat we ons van die kromming van de lichtstralen naar ons kijktoestel bewust zijn. Verrassender en schokkender is daarbij nog dat, tenminste in principe, de verst verwijderde spiraalgalaxie dan geen andere kan zijn dan onze eigenste Melkweg, langs achter bekeken ! Natuurlijk puur wiskundig en gesteld dat onze toestellen in staat zouden zijn die verre zwakke lichtvlek op te merken.

En wanneer we tenslotte naar het centrum kijken van ons Universum, in de richting van vlek **A**, waar de Oerknal van het verleden zou gebeurd moeten zijn (maar niet zichtbaar !), dan krijgen we weer identiek hetzelfde vluchtverschijnsel. Op het eerste gezicht lijkt die bewering niet te kloppen en zouden we integendeel alles steeds sneller op ons toe zien vliegen. Maar nee, hier steekt de Relativiteitstheorie de kop op. Ons observatorium staat namelijk niet stil, maar snort mee met de algemene uitzetting en wel zelf sneller dan de objecten die zich rond het centrum bewegen ! Het is zoals met ons in dit salon, die denken en ervaren dat we rustig stil zitten, terwijl we in werkelijkheid met zowat duizend kilometer per uur meetollen met onze aardbol, en nog sneller samen met deze op zijn jaarlijkse reis rondom de zon. Zo krijgen we in onze telescoop te zien dat de binnenste objecten ook sneller en sneller van ons wegvluchten, al zijn wij het zelf die dat in werkelijkheid doen.

En zo ontmoeten we overal in de Kosmos hetzelfde fenomeen, ondanks het feit dat er drie verschillende observatiestanden optreden. Schijn bedriegt, maar de algemene gemeenschappelijke uitzetting blijft waarachtig. Natuurlijk neemt dit niet weg dat op beperkte schaal, een zogenaamde "lokale groep", alle stelsels naar mekaar toe kunnen vliegen door hun onderlinge aantrekkingskracht.

Uiteraard betreft dit alleen de expansie van het Heelal. Indien we ook zijn as-wenteling in rekening zouden nemen, komen we uiteindelijk terecht bij de ultieme Mahagalaxie.

The Geometrical Projection

THE METASPHERE

with three really cosmic dimensions

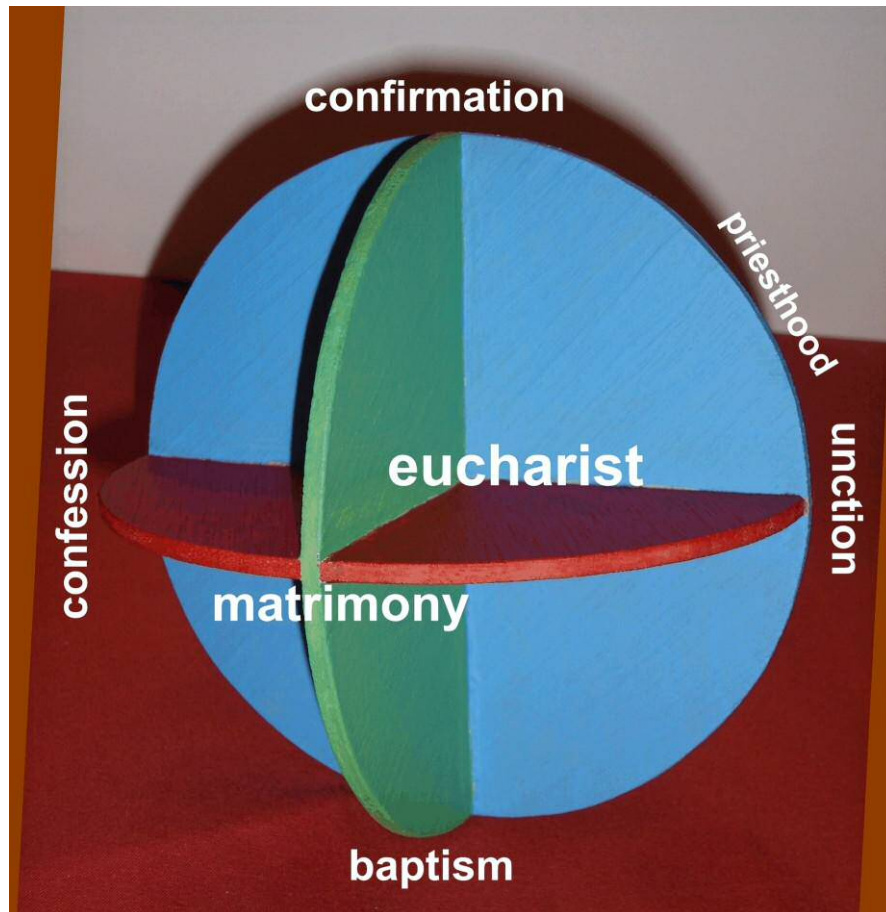
De Geometrische Projectie

Over de opperste laag, die van de Ziel, valt weinig precies te zeggen. Het is het gebied van de Vader, dat we als beperkte stervelingen niet kunnen doorgronden. Zoals Paulus het schreef in Cor.1,19: *“Geen oog heeft gezien, geen oor heeft gehoord, noch in het hart van een mens is opgekomen, wat God heeft bereid voor hen die Hem liefhebben.”* En Johannes 3,2 zegt: *“Toch weten we, dat wanneer de Openbaring gekomen is, wij aan Hem gelijk zullen zijn, want we zullen Hem zien zoals Hij is.”* Dat kan alleen door zelf eeuwig en oneindig te worden, een toestand welke bijgevolg buiten het bereik valt van de wetenschap en theologie.

Er is echter nog een tweede vorm van projectie van de Heilige Drievuldigheid in onze theorie, namelijk de **geometrische projectie**. Die geldt waarschijnlijk voor elk van de sferen, maar hier in het bijzonder voor de Ethersfeer, bekeken als Ruimte. Deze ruimte heeft noodzakelijk meetkundige en daardoor ook berekenbare eigenschappen, in de eerste plaats afmetingen: **dimensies**.

Aangezien we nu weten te maken te hebben met een sferische ruimte, vinden we het Allerheiligste Drietel terug in de vorm van drie schijven, haaks op elkaar ingeplant: twee verticale en één horizontale. Ik noem die de **metasfeer** waarin alle mogelijke wiskundige begrippen een plaatsje vinden, rechtstreeks of onrechtstreeks, wat uiteengezet wordt in andere verhandelingen van mij. Dat stelt de definitie van het begrip “dimensie” in een nieuw en zeer belangrijk daglicht, want het begrip of onbegrip over die definitie is een van de pijlers van de Relativiteitstheorie.

Mystic Background of the Metasphere

The Menorah

De Metasfeer als Mystieke Basis

Niet alleen liefhebbers van de wiskunde kunnen hun hart ophalen aan de **metasfeer**, maar vrome zielen nog meer, want zij heeft zeer duidelijk een mystieke ondergrond in de Ethersfeer. We hoeven maar onze aandacht te richten op haar knooppunten. Dat zijn er zeven in totaal, namelijk zes aan de uiteinden en eentje in het centrum.

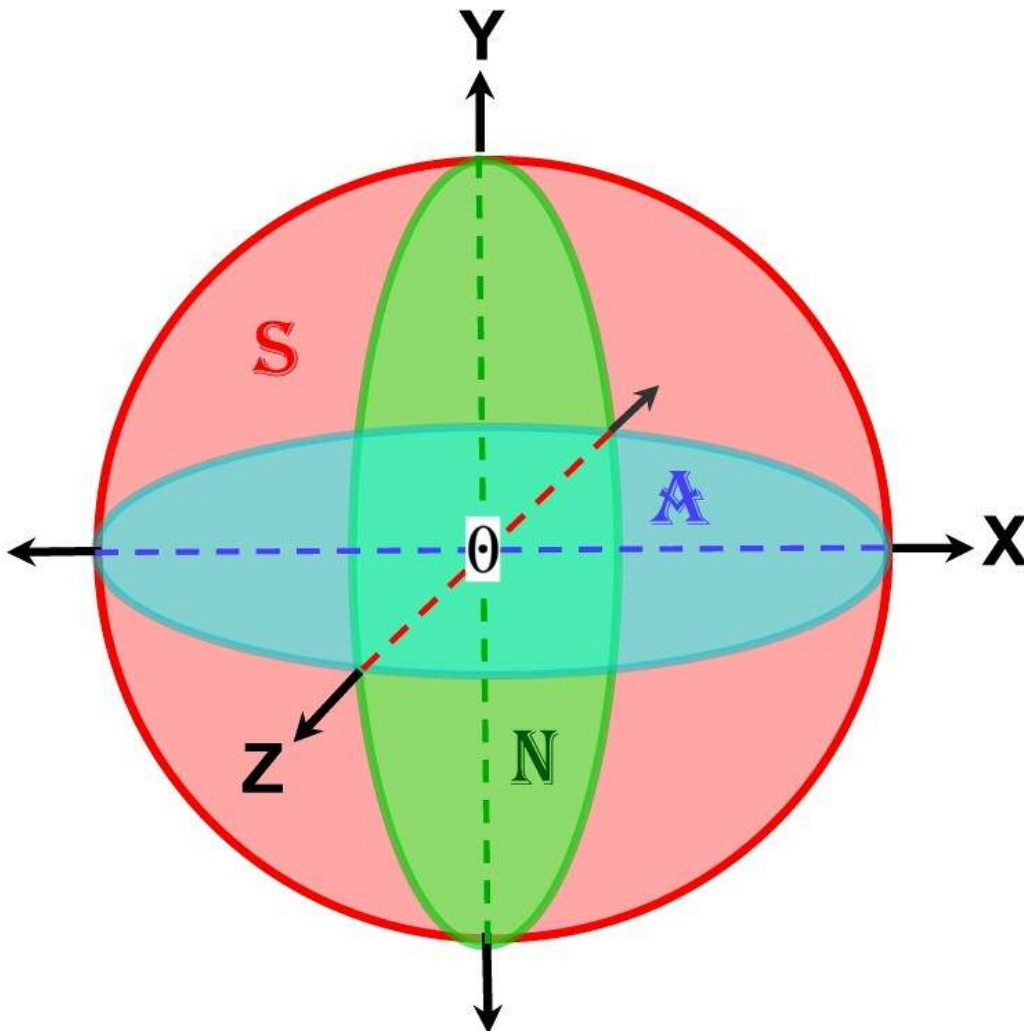
Welnu, deze knooppunten vertegenwoordigen niets anders dan evenzoveel “kraantjes”, waardoor de genaden van God in de wereld binnenstromen. Hindoes zullen die knooppunten *chakra's* noemen. Wij christenen kunnen ze vereenzelvigen met de **zeven sacramenten** en nog wel precies met de rituele groeperingen daarvan, twee aan twee. Nemen we bijvoorbeeld horizontaal Doopsel en Vormsel, dan krijgen we vertikaal Biecht en Oliesel, en sagittaal Huwelijk en Priesterschap. Het allervoornaamste zit in de kern, de ereplaats, en het heeft ook geen tegenhanger. Het is de Allerheiligste Eucharistie, het sacrament van het Altaar, van de Offerdood van Jezus op Calvarië. Nota bene: niet van het Laatste Avondmaal, wat de hedendaagse priesters en bisschoppen ons mordicus willen doen geloven ...

Alleen dit laatste knooppunt, dat de goddelijke Liefde vertegenwoordigt, zal overblijven van de metasfeer, wanneer het Heelal uiteindelijk stilvalt. De metastructuur daarvan zal op een nog onbekende wijze worden vereeuwigd zodat haar begrenzingen wegvallen.

Ook de Joodse *kabbala* kan er haar gading in vinden want, indien je de metasfeer platdrukt en wat herschikt, komt de befaamde zevenarmige kandelaar tevoorschijn, die onder andere in Zacharias 4,2 wordt vermeld: *“Ik zie daar een luchter geheel van goud en zeven (olie)lampen daaromheen met zeven toevoerbuizen naar de lampen. De engel sprak: deze zeven lampen zijn de ogen van Jehova, die de hele aarde doorvorsen.”*

Geen wonder dat deze kandelaar, de *menorah*, bij de Joden als een zeer heilig symbool wordt beschouwd, alhoewel ze helaas meestal de achtarmige kandelaar der Maccabeeën verkiezen die hun nationale trots streelt. Ook wij Christenen zouden dit symbool dienen te herkennen en te vereren.

The Cosmic Dimensions

Three dimensions in the form of three discs:
two spatial ones plus one of time.

Their junctures are
the classical three dimensions

Kosmische Dimensies

In deze drie kosmische schijven of ronde vlakken is het niet moeilijk de weergave te herkennen van de Heilige Drievuldigheid: twee specifiek ruimtelijke vlakken – hier groen en blauw gekleurd – als voortspruitend uit de Vader en de Zoon, en één specifiek bewegingsvlak – hier rood gekleurd – als voortspruitend uit de Geest. Deze laatste verbindt de beide vorige en drijft hen aan met het nu bekende koppel van krachten, uitdeinen en rondwentelen. Dit is meteen een troost voor gelovigen, aan wie duidelijk wordt gemaakt dat alles door Gods hand geleid en bestuurd wordt, van het Alfa tot het Omega, vanaf het oerbegin tot het definitieve einde, ook al zijn Gods plannen niet die van mensen. Het is de zogenaamde theologische “immanentie”, het inwonen van God in Zijn schepping. Voor rationalisten en materialisten is dat idee natuurlijk een onoverkomelijke gruwel.

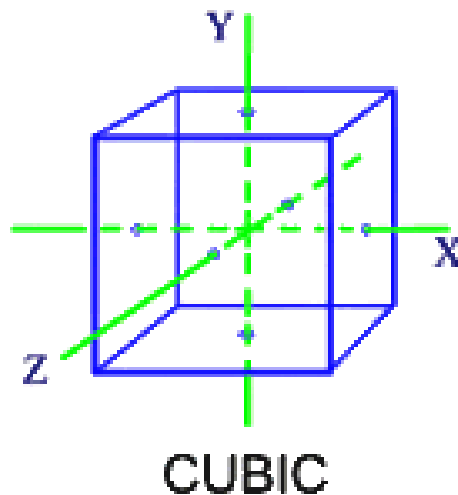
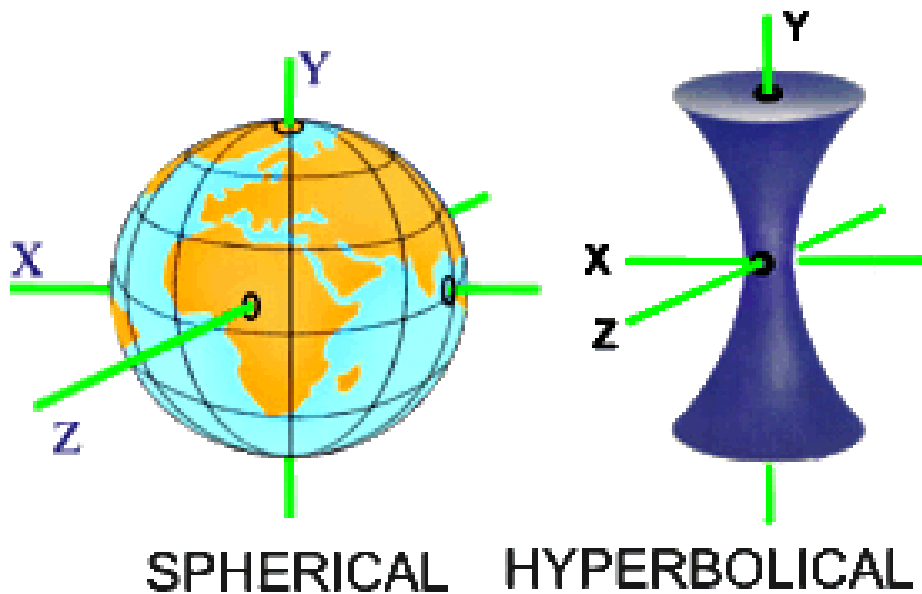
Zoals gezegd slaat dit geometrische drietal een grote pijler van de Relativiteitstheorie onderuit. De geniale Einstein had namelijk geen enkel uitzicht op een waarlijk sferisch Heelal, alleen op een sferisch gekromde vormeloze ruimte, wat voor hem en zijn volgelingen helemaal niet hetzelfde is. Hij trapte daardoor in een val, de val van het euclidisch denkpatroon, dwz. dat hij de ruimte opvatte zoals we die op mensenschaal ervaren, met drie lijnvormige assen loodrecht op elkaar: verticaal – horizontaal – sagittaal. Maar, zoals op bijgaande afbeelding te zien is, zijn die rechte assen slechts secundaire dimensies, niet meer dan een gevolg van de schijfvormige primaire dimensies, welke elkaar loodrecht snijden op die inwendige rechte lijnen.

Eigenlijk stamt die verkeerde meetkundige opvatting van de Amerikaanse astronoom Minkowski, welke zich genoodzaakt zag om aan de beweging van de ruimtelijke assen, dat wil zeggen aan de factor **Tijd**, een extra rechthoekige as toe te kennen, eveneens zoals vereist loodrecht staande op de andere. Dat systeem werd dan het berucht “vierdimensionaal tijdruimtelijk continuüm” van de Relativiteitstheorie, een geo-metrisch misbaksel dat geen mens zich kan voorstellen en nog minder weergeven. Het is verwonderlijk, dat Einstein desondanks tot de correcte vaststelling kwam, dat de ruimte gekromd moet zijn en zelfs heel reëel van natuur; niet zomaar een wiskundige abstractie.

Daar komt nog bovenop dat de natuurkundigen er toe gekomen zijn, op basis van foute algebraïsche vooronderstellingen, dat er nog meer en zelfs veel meer “dimensies” mogelijk zijn, zowel op microcosmisch als op macrocosmisch terrein.

Alles tezamen is die standaardvisie een ondoorzichtige en hopeloos verwikkelde warboel geworden, waar een katin haar jongen niet in terugvindt. Hoog tijd dus, om er met de grove borstel door te gaan en het gezond verstand in eer te herstellen.

Traditional Types of Geometry

Relativity cannot decide between the curved ones

De klassieke meetkunden

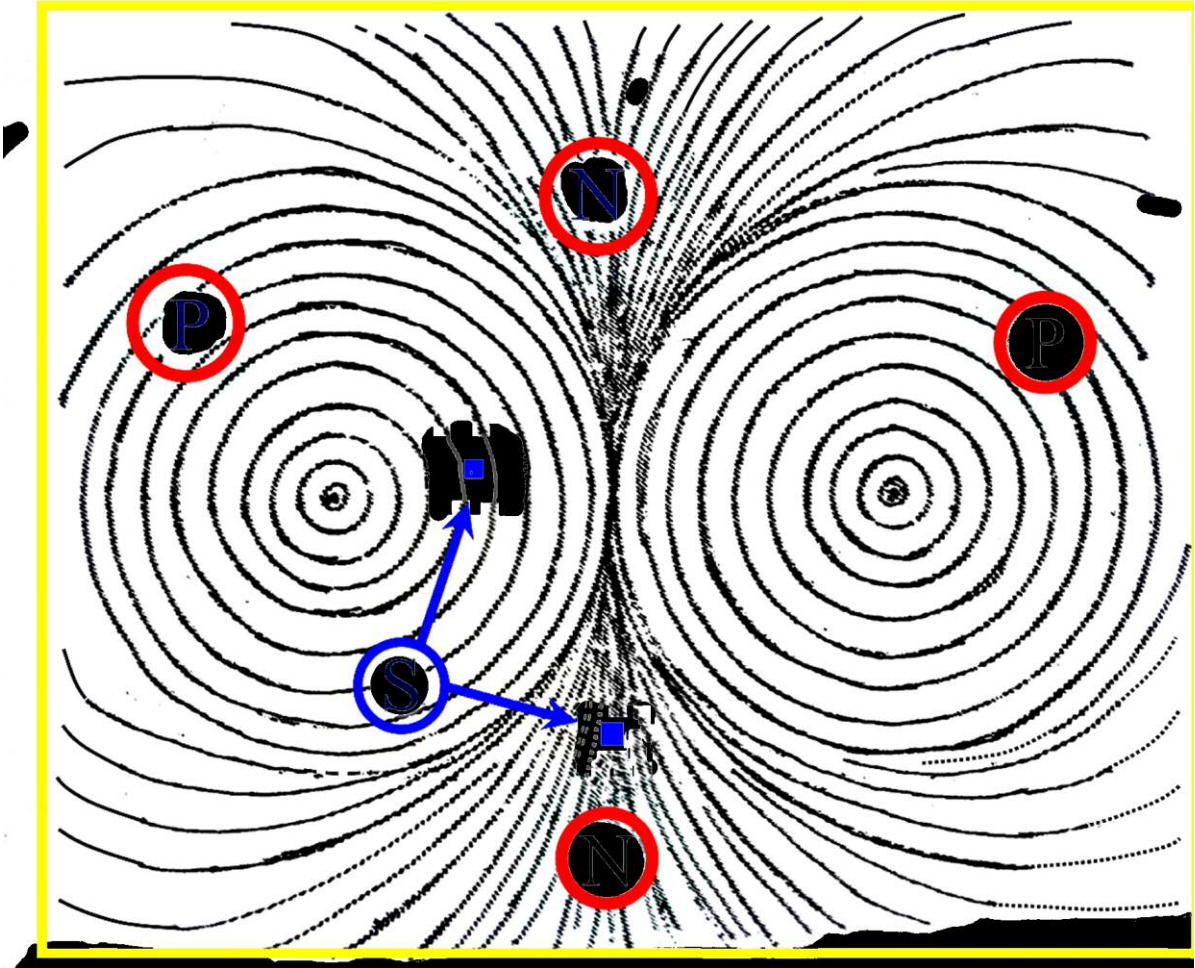
Wiskundigen hebben in de loop der eeuwen wel een tiental meetkundige systemen in elkaar geknutseld, alle gegroeid uit onopgeloste vragen in de oude vlakke meetkunde van Euclides, waarvan we de stellingen tot op de dag van vandaag nog moeten leren in de middelbare school.

Al deze meetkunden zijn echter te herleiden tot drie fundamentele systemen, waarvan de wetten en begrippen van het ene systeem grotendeels kunnen worden vertaald naar het andere en toch essentieel geldig blijven. Dat zijn dan de sferische meetkunde met positief gebogen ruimte, de hyperbolische meetkunde met negatief gebogen ruimte, en de oude meetkunde van Euclides met een kwadratische ruimte.

Volgens strikt mathematische methodiek kunnen wiskundigen – en daarmee ook natuurkundigen – niet uitmaken welke daarvan toepasselijk is op de ruimte van ons Heelal.

Samen met Einstein opteert een meerderheid voor sferische kromming, waarbij we ons natuurlijk volgaarne aansluiten, maar een definitief bewijs op exacte grondslag, zoals ik die voorstel, is officieel nog niet gevonden

Geometries and Force Fields

... within interacting energy fields

Meetkundige Stelsels en Krachtvelden

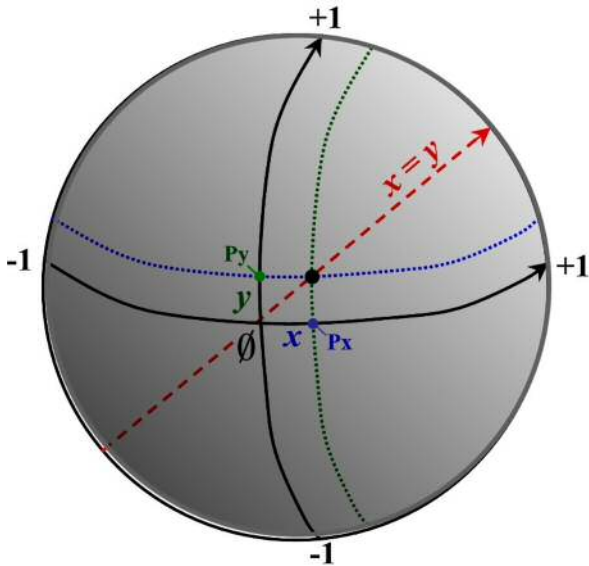
Naar onze mening wordt hier de fout gemaakt te denken, dat ruimte compleet abstract moet worden gehouden, onafhankelijk van de stoffelijke wereld, zoals wiskundigen dat gewoon zijn in hun ivoren toren. Het kan een echte wiskundige geen barst schelen of één of ander wiskundige concept of wetmatigheid op de natuur toepasselijk is of niet. Als zijn gegevens maar overeenstemmen met de rest van de wiskunde, hoe gek het er ook uitziet, Zo waren heel wat befaamde wiskundige genieën wereldvreemde mensen.

Maar, samen met Einstein, moeten en mogen we de ruimte van ons Heelal beschouwen als een fysische realiteit. Daar voegen we wel aan toe dat het gaat over een kolossaal energieveld, met zowel fysische als geestelijke eigenschappen, en dat niet mag worden geïdentificeerd met de ons reeds bekende natuurkrachten -- elektriciteit, magnetisme, zwaartekracht – of zelfs met de twee moderne extra krachten die de kerneleerden menen ontdekt te hebben in de diepten van het atoom. Het heeft derhalve geen zin om te proberen de ether te ontdekken en op te meten, als ware dat de onzichtbare actuele “donkere materie”. Deze ether alias ruimte doordringt en omgeeft alles, maar kan zelf niet op natuurkundige wijze benaderd worden. Einstein was er grondig naast met te stellen, dat een gravitatieveld de ruimte rond zich, dus de ether, kan krommen ! Dat kromt alleen een ander veld dat het raakt. Wat er dus dient gedaan te worden met die vele soorten meetkunde is: eender welk krachtveld te beschouwen als een zelfstandige ruimte waarop een gegeven geometrie kan worden toegepast en niet noodzakelijk het Heelal daarmee te belasten.

Duwen we zodoende twee gravitatievelden tegen elkaar, wat schering en inslag is in de kosmos – denk maar aan het krachtveld van onze Aarde van de Maan, van de Zon -- dan wordt meteen duidelijk, dat alle drie de basissystemen er op toegepast kunnen worden, zonder dat het Heelal in zijn geheel daar iets mee te maken heeft.

Binnenin elk van die zwaartevelden heerst positieve kromming en tussen hen in een negatieve kromming. En als we een heel petieterig klein stukje uitknippen van het positieve of het negatieve gedeelte, dan krijgen we de vanouds bekende vierkante ruimte op mensenmaat; een wereld van begoochelingen op velerlei vlak waarin onze zintuigen ons voor de aap houden. Het is het grensgebied ergens tussen de microkosmos en de macrokosmos, klaarblijkelijk ontworpen als een soort theater voor het levensdrama van de Mens.

Two Real Geometries

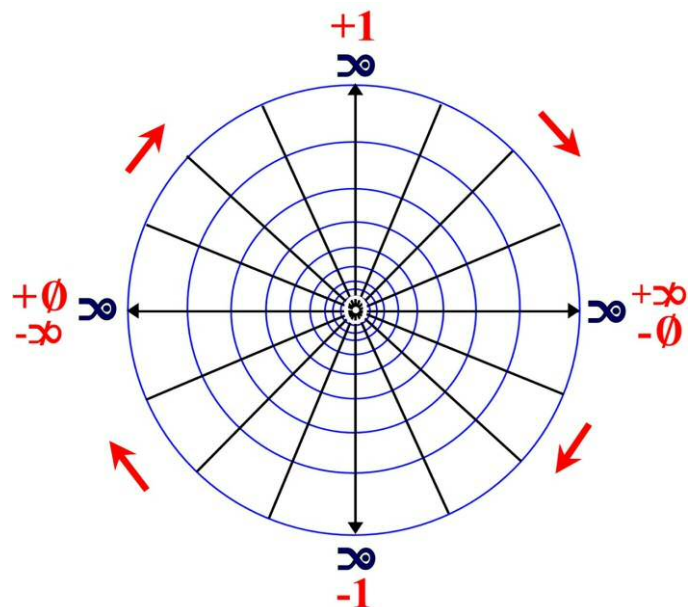

SURFACE OF A SPHERE

A traditional straight line is merely an arc divisible into equal parts.

INTERIOR OF A SPHERE

A traditional straight line is a radius logarithmically structured.

De twee echt kosmische meetkunden

Leg een blad papier voor u op tafel en trek er met de liniaal een rechte lijn op voor u uit. Hebt u dan werkelijk een recht lijnstuk ? Nee hoor, want trek die lijn eens verder dan honderd meter, een kilometer, duizend kilometer. Uiteindelijk zult u zien, dat uw schijnbaar rechte lijn een gebogen lijn is geworden, die rondom de aardbol trekt om zichzelf als een cirkel volledig te maken door achter u weer aan te sluiten op het papier. Wat u echt gemaakt heeft, is namelijk een cirkelboog; een cirkelboog zodanig plat, dat uw oog de kromming niet eens opmerkt. Denk niet, dat u die lijn eventueel in de ledige ruimte rechtdoor kunt blijven trekken in gedachten, wat een wiskundige meent te kunnen doen in zijn abstracties. Daarvoor moet u immers los geraken van het aardse gravitatieveld, en dan nog krijgt hij af te rekenen met de plaatselijke kromming van het Etherveld, de werkelijke ruimte. Merk even op: dit soort lijn, deze cirkel, kunt u gemakkelijk en precies in gelijke delen verdelen.

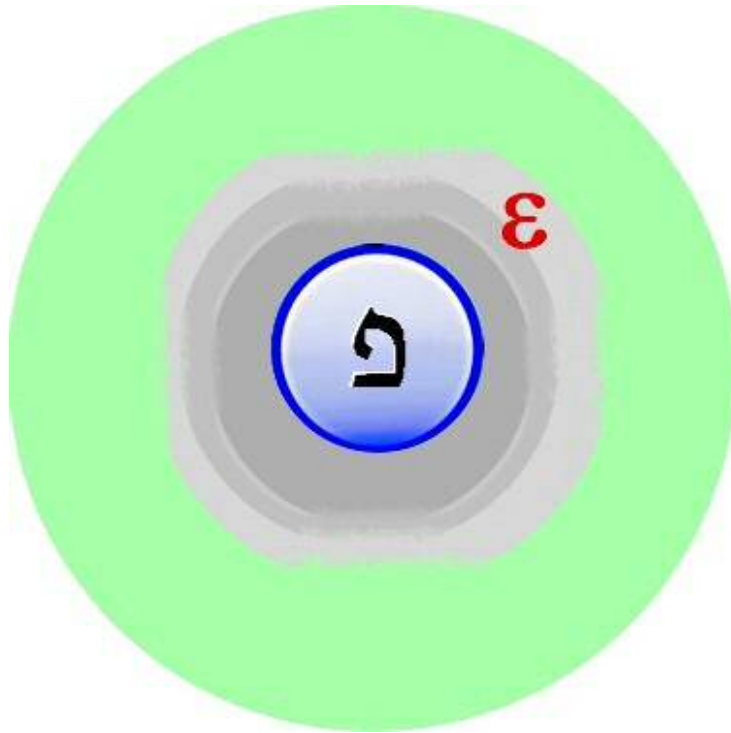
Indien u werkelijk een rechte wil trekken, plaats dan uw blad papier rechtop en trek de lijn in gedachten verder naar het middelpunt toe van de aarde. Uw lijn wordt daarmee een straal; die is effectief per definitie recht. Maar merk op, dat die rechte nu niet meer in gelijke delen kan worden verdeeld. ze is namelijk logaritmisch geworden van natuur wegens het aardse zwaartekrachtveld en de desbetreffende ruimtekromming. In mijn theorie van alles zijn de wiskundigen namelijk verplicht uit hun voorbijgestreefde ivoren toren te komen en rekening te houden met de stoffelijke realiteit.

Zo staan we in het Heelal en met betrekking tot het Heelal uiteindelijk voor slechts twee fundamentele meetkundesystemen, die van het boloppervlak en die van het bolbinnenste, van zijn doorsnede.

Al de vele meetkunden die door wiskundigen werden uitgedacht of nog zullen worden uitgedacht, slaan zoals eerder vermeld allemaal op krachtvelden binnenin ons Heelal. En die velden werken onophoudelijk op mekaar in, maken de grilligste ruimtcombinaties, ja ze evolueren zelfs tot andere vormen of versmeltingen met een onuitputtelijk aantal structuren die meetkundig in kaart moeten worden gebracht. Zo blijft de vraag open of onze wiskundigen, zelfs gewapend met supercomputers, ooit in staat zullen zijn voor al die vele vormen van energie, alias ruimten, een aangepast stelsel te ontwerpen. Ik denk hier inzonderheid aan **ringvormige velden** die in mijn theorie een uiterst belangrijke rol spelen, zowel in de microkosmos als in de macro-kosmos. Maar daar kan ik hier niet verder op ingaan.

In plaats daarvan en als laatste onderwerp, laten we even het grote twistpunt bekijken tussen Creationisme en Evolutionisme, dat zoveel mensen bezighoudt.

Chance & Probability

Motion and value of the absolute **point** identifiable to a simple Higgs-boson

$$h = 6,6252... \times 10^{-27} \text{ erg/sec}$$

Planck's Constant

Toeval en Waarschijnlijkheid

Een zeer belangrijk element daarin is wel het Toeval. Voor heel wat vrome gelovigen bestaat het toeval niet, omdat ze alleen maar rekening houden met goddelijke tussenkomsten in het lot van mensen en geen benul hebben van wat er omgaat in de natuur.

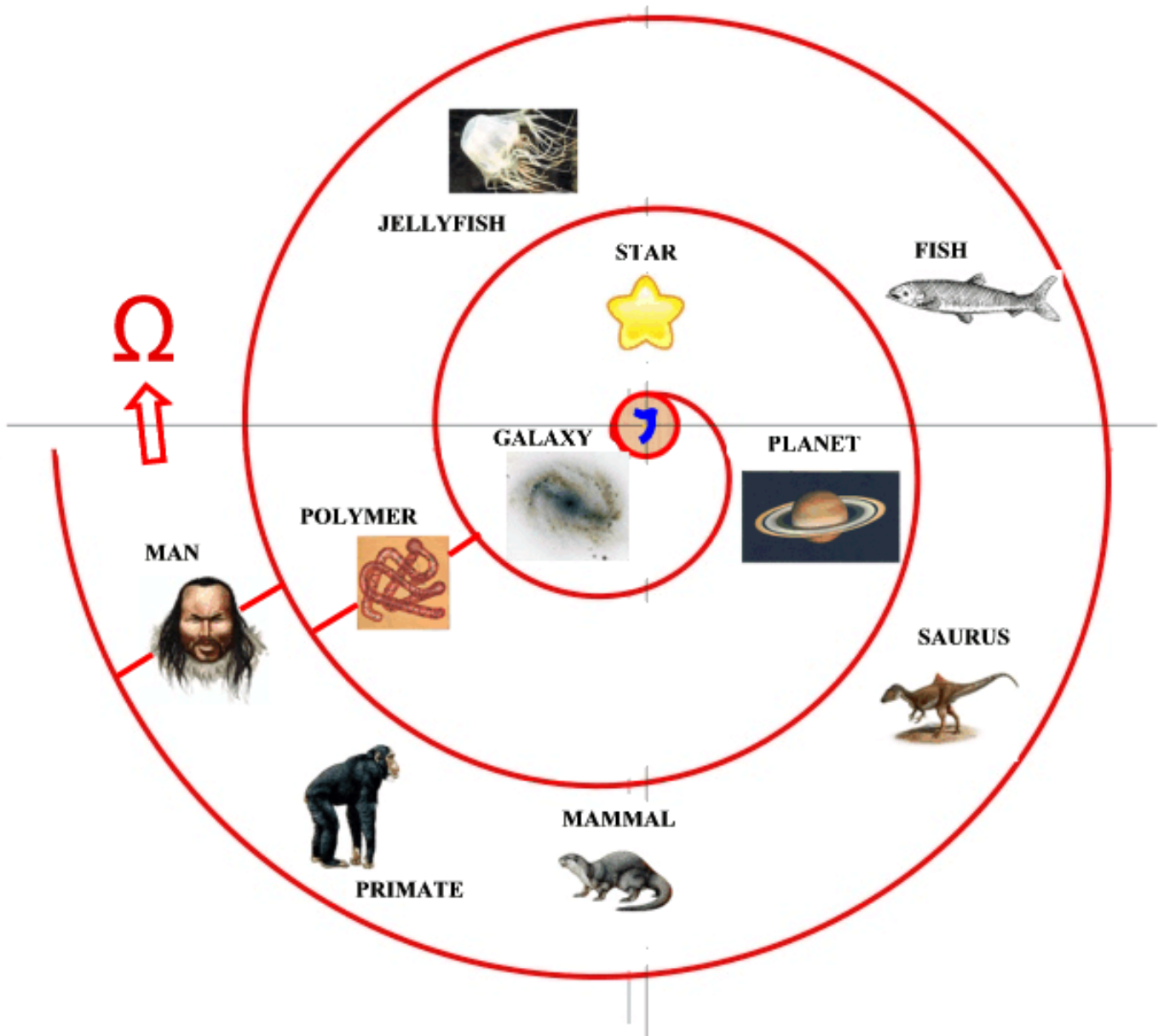
Uit al het voorgaande blijkt wel duidelijk dat de Schepping, via een Oerknal, zeker geen eenmalige krachttoer was van God, waarna Hij alles zo maar op zijn beloop liet. Integendeel, specifiek door de Heilige Geest werd en wordt alles in de Ethersfeer, dus in de Ruimte, van zijn begin naar zijn einddoel gedreven, onontwikkbaar. Het lot van het geheel ligt dus wel vast, is gedetermineerd. Maar, maar, maar ... dat is dan wel het geheel, de grote massa, ergo ook het Mensdom en niet de individuele mens.

Dat belet evenwel niet, dat de onzekerheid van het Toeval evengoed meespeelt. Natuurlijk op het vlak van de enkeling, of het enkel voorwerp. Zoniet kon God zijn uit-verkoren schepsel, de Mens, het doel van zijn Schepping, ook niet voorzien van een Vrije Wil om te kiezen tussen diverse mogelijkheden, inzonderheid tussen goed en kwaad, tussen God en zichzelf.

De wisselwerking tussen individuele onbepaaldheid en globale gedetermineerdheid ligt zodanig verankerd in de natuur, dat verzekeringsmaatschappijen er hun voordeel mee kunnen doen. Van u of mij of onze naaste burens kunnen ze niet voorspellen of die in de loop van het jaar een auto-ongeval zullen hebben, maar van meerdere duizend personen of tienduizend, kunnen ze perfect berekenen hoeveel procent daarvan zoiets zullen ervaren. Op die statistische basis berekenen ze hun polis. Het systeem is zo betrouwbaar, dat ze er stinkend rijk van worden. Ziehier een klinkend en tastbaar bewijs, dat toeval en voorbestemming wel degelijk bestaan en samengaan. Onzekerheid voor de enkeling, waarschijnlijkheid voor de massa.

Dit ingebakken toeval – dat aan de mens zijn vrije wil verschaft in het Goddelijk Plan -- meen ik in de natuurkunde te kunnen vereenzelvigen met de befaamde **Constante van Planck**. Dat is een factor die in de microkosmos een grote rol speelt en die in mijn theorie vereenzelvigd kan worden met een enkelvoudig Higgs-boson en vandaar met een wiskundig punt. Dit is de allerkleinste waarde of eenheid, zowel voor de wiskunde als voor de natuurkunde. Het merkwaardige hieraan is echter dat we het niet exact kunnen bepalen en ook nooit zullen kunnen bepalen, noch in ruimte noch in tijd. Dit punt gaat namelijk schuil in een soort rookgordijn, dat de wereld tegelijk afscheidt van en verbindt met God. Dit niet absoluut tijdruimtelijk punt, met twee ruimtelijke coördinaten (x,y) en een tijdscoördinaat (ir), duid ik aan met de Hebreeuwse letter **Pe** ter onderscheiding van een klassiek punt, dat alleen maar ruimtelijke coördinaten heeft (x,y,z) en beschouwd wordt als absoluut exact. De tegenhanger ervan is de kolossale grootte van het Heelal, die we nooit exact zullen kunnen bepalen en daardoor ook niet wanneer precies het Einde van de Wereld zal plaatsgrijpen. Dat zullen we alleen kunnen met een marge van onzekerheid. Er staat immers geschreven bij Mat.24.36: "Van die dag en dat uur weet niemand iets af, zelfs de engelen in de hemel niet, maar de Vader alleen."

Spiral of Evolution

Progression along the Three Dimensions:
Natural Selection + Mutation + Intelligent Design

De Evolutiespiraal

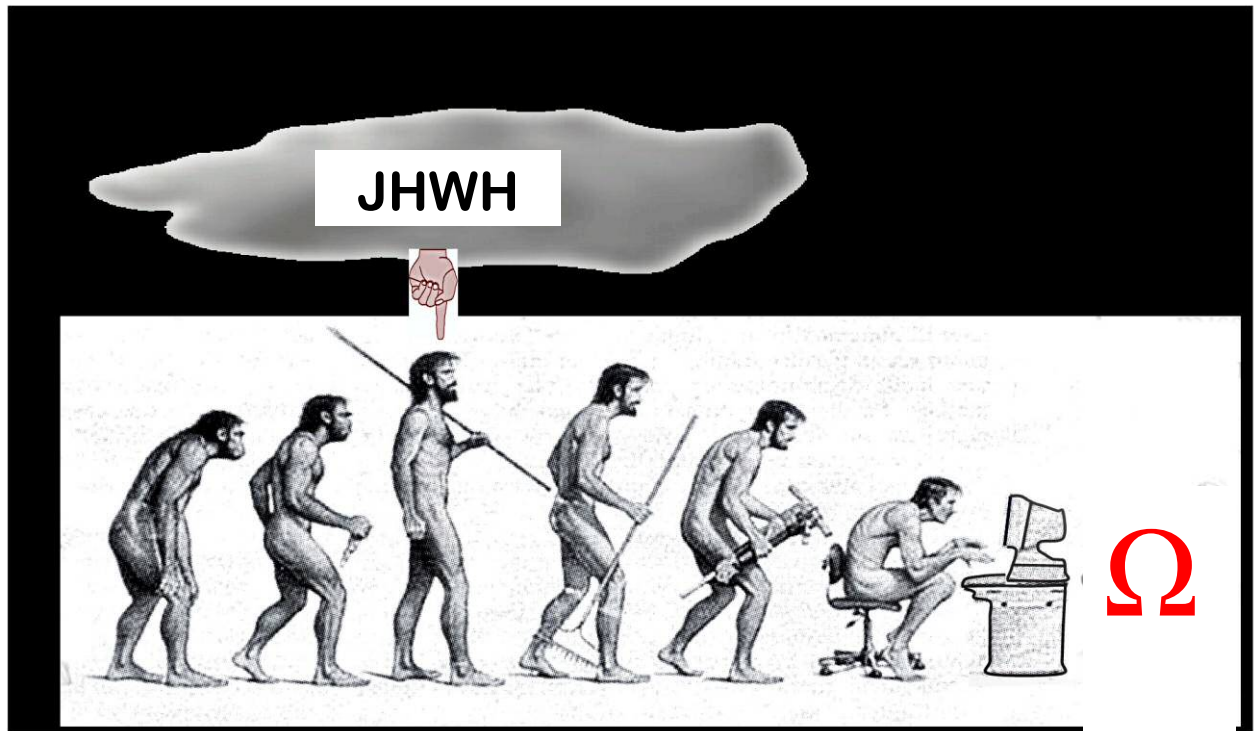
Wat aan beide groepen, Creationisten en Evolutionisten, moet worden duidelijk gemaakt, is dat evolutie wel degelijk aan de gang is vanaf het prille begin, maar in drie onderscheiden fasen van ontwikkeling: van de aanvankelijke Stof over het Leven tot aan de Geest. Alleen God zelf kon die ontwikkeling aansturen en verwezenlijken. Geen mens is in staat, ook niet met vereende krachten, om het Heelal tot stand te brengen met zijn bonte verscheidenheid aan stoffelijke structuren als theater om de grote “Tragedie van de Mens” in op te voeren. Evenmin kon hij de chemisch ontstane polymeren in de oeroceaan, lang voordat hij zelf op aarde tevoorschijn kwam, ertoe bewegen om zich te gaan voortplanten, de centrale eigenschap van het Leven. Ik herinner hier even aan Genesis 1,2 waar de Geest Gods over de wateren zweefde, klaarblijkelijk precies met dat doel.

Het Scheppingsverhaal van de Heilige Schrift loopt op dat gebied merkwaardig parallel aan de algemene opvatting van geologen, biologen, en geschiedkundigen. Zeker als we de beschrijving van Genesis vergelijken met de kosmische fantasieverhalen over het ontstaan van de wereld in de mythen van andere volkeren en culturen: Egyptenaren, Chinezen, Hindoes, Indianen etc. Niet alleen gaat Genesis in stijgende lijn van ontwikkeling, maar die ontwikkeling gebeurt tevens in opeenvolgende fasen – “dagen” genoemd – wat overeenstemt met de sinusoidale of juist gezegd de spiralerende transformatie van het stoffelijke Heelal.

Wie goed kijkt, kan zelfs in die drie fasen telkens nog de bijkomende drievoudige structuur ontdekken van de ruimtetijd. Bij de evolutie van het leven wordt dat ten eerste de darwinistische dimensie van aanpassing aan toevallige omstandigheden (de groene schijf van onze metasfeer), ten tweede de dimensie van mutatiesprongen (ontdekt door Hugo de Vries en weergegeven met de blauwe schijf van onze metasfeer), met dan ten slotte de dimensie van organisatorische aandrijving (de rode schijf van de metasfeer), welke aandrijving overeenstemt met het zogeheten *intelligent design*, een doelbewuste ontwikkeling van levende wezens, wat de laatste jaren steeds meer aanhangers wint. Ik gebruik voor dit derde begrip liever een nieuwe term, namelijk **Teleogenese**, welke aansluit bij verouderde termen als *élan vital*, *orthogenese*, *entelechie*.

In deze nieuwe structurele dynamiek zijn God en het Toeval helemaal geen onverzoenlijke rivalen meer, maar nauw samenwerkende vennoten.

Evolution of Man

At sufficient Brain Progress
infusion of the **Soul** in Man and Woman

Evolutie van de Mens

Wat de inzet van het debat zo bijzonder scherp en emotioneel maakt, is dat de mens zelf deel uitmaakt van het proces, zodat het idee van verre aapachtige voorouders ons instinctief afstoot, hoe onterecht ook. Met de alomvattende benadering van onze Theorie van Alles is er eigenlijk geen enkel bezwaar meer om te stellen en in te zien, dat God, na de inblazing van het leven in een lang geleden tijdperk, tenslotte ook het hoogste peil, **de Ziel**, heeft ingestort in het eerste paar geëvolueerde antropoïden – Adam en Eva – dat wil zeggen in hun biologisch lichaam waarvan de hersenen voldoende geëvolueerd waren om deze bovennatuurlijke gave te ontvangen en te benutten. Ik verwijst naar Genesis 2,7: “*Toen vormde Jehova God de mens uit klei-aarde en blies levensadem in zijn neus.* “. Het hier bedoelde “leven” moet uiteraard gezien worden als “bovennatuurlijk leven”, aangezien het biologisch leven reeds aanwezig was.

Dat was ook het moment in het Scheppingsplan, de zogenaamde zevende dag, waarop God ophield met scheppen. Met de zesde dag was het toneelpodium immers klaargekomen voor de Mens. Op die zevende legde God de verdere ontwikkeling naar het punt Omega in de handen van de *Homo sapiens*, van de Mens zelf. Dat is dan ook, volgens mij, de eigenlijke betekenis van de bloemrijke tekst, die God op die laatste zevende “dag” laat uitrusten van zijn zware arbeid, als ware Hij een doodvermoeide landarbeider.

Slotsom: wij moeten dus zelf onze toekomst waarmaken, de toekomst waarvoor wij bestemd zijn en waarvoor het Heelal werd ontworpen, maar dan wel in het kader en met erkenning van de Goddelijke Voorzienigheid, inzonderheid door (bij Christenen) de laatste dag van de week speciaal aan de Schepper toe te wijden. Die toekomst zal uiteindelijk in vervulling gaan wanneer alle mensen wereldwijd – dwz. de resterende kleine kudde – eensgezind zal samenwerken om het Rijk Gods op Aarde te verwezenlijken, zodat Onze Heer Jezus definitief kan terugkeren en het zal zijn “één Kudde en één Herder”, het grote einddoel van de Schepping. Zonder erkenning van en onderwerping aan God, neemt de Grote Tegenstander het roer in handen, zoals we het tegenwoordig volop beleven.

TOT HIER DIT OVERZICHT

mh.uniespo@skynet.be

